

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை
அருளிச்செய்த

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானம்

— [ॐ] —

श्रीमत्कुणसमाह्वय नमो यामुनसुनवे ।

यत्कटाक्षैकलक्ष्याणां सुलभः श्रीधरस्सदा ॥

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸுநவே ।

யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் சுலப: ஸ்ரீத,ரஸ் ஸதா ॥

அவதாரிகை:— 'ஜிதந்தே'யாவது ருக்ஷேத்யுகிலம் ;
தத்வப்ரதிபாத்யநபரமான ஸ்ரீ புருஷஸூக்தம் ஸர்வஸ்ருதி
களிலும் ஒதிப்போருமாபோலே, இதுவும் ஸ்ரீ ஸாஸ்த்ரத்
திலும், இதிஹாஸ புராணங்களிலேயும் மஹாமந்த்ரமென்று
திருமந்த்ரத்தோபாதி பரமரஹஸ்யமாகச் சொல்லிப்போரு
மதொன்று. வேத்யாக்ஷரராஸியைப் பெளருஷேயமான இதி
ஹாஸபுராணங்களிலே எழுதிப்படித்துப் போருவானென்
னென்னலில்: கிலமாகிறது அப்ரஹதம் ஸ்தாநம்; ஸூத்ர
காரர்கள் கிலஸஹிதமாகத் தாங்கள் அ த், ய ய ன ம்
பண்ணிப் போந்தவர்களாகையாலே ஸமார்த்தவித்யாநங்
களிலே, மந்த்ரமாக விநியோகித்துப் போராநின்றார்களிறே.
இப்படி இதிஹாஸபுராணங்களிலே, ஸ்ரீ ஸாஸ்த்ரத்திலே
1. "जितन्त इति मन्त्रेण" (ஜிதந்த் இதி மந்த்ரேண) என்று
மந்த்ரமாக விநியோகித்துப் போருமதொன்று.

ஸ்வேதத், வீபவானிகள் க்ஷீ ரா ப், தி, நாத,னுடைய
ஸௌந்தர்யாதி,களிலே தோற்று ஈடுபட்டுச் சொல்லும்
ஸ்தோத்ரம்; இதுக்கு ஸ்தோத்ரத்வமும் ஸ்தவப்ரியனுக்கு
ப்ரியதமத்வமாகை. ப்,ரஹ்மாதி,களுக்கு துஷ்ப்ராபமான
ஸ்த,லத்திலே தோன்றின இது இதிஹாஸபுராணங்களிலே

எழுதிப்படிக்கும்படி ஸுலபமானபடி என்னென்னில்: இம் மந்த்ரத்துக்கு ப்ரதிபாத்யனான க்ஷீராப்திநாத்யனைத் திரு வடித்தொழ ஆதரித்து ஸ்ரீநாரதபுகுவான் ஸ்வேதத்வீபத் திலே சென்றவளவிலே, ஏகத த்வித த்ரிதர்கள் தபஸ் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, 'இவர்களுக்கும் கிட்டவொண்ணாத விஷயத்தை நம்மால் காணமுடியாது' என்று மீண்டு, அவர் களைக் குறித்து "எனக்குச் செய்ய அடுப்பதென்?" என்று கேட்க, "இத்திருமாளிகைக்குள்ளே ஸ்வேதத்வீப வாஸிகள் க்ஷீராப்திநாத்யனைக்கண்டு பண்ணும் ஸ்தோத்ரம், நெடுநாளே நாங்கள் தபஸ் பண்ணுகிறோமாகையால் ஜ்ஞாத(வ்ய)மா யிற்று; எங்கள்பக்கல் இத்தை லபித்து அனுஸந்தி," என்ன, அவனும் அவர்கள் பக்கலிலே ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தை லபித்துப்போராநிற்க, ஜயந்தம் என்கிற பர்வதத்திலே புகுவதுபாஸனம் பண்ணுகிற ப்ரஹ்மாவை வந்து அனுவர்த் தித்து, பிறந்த வருத்தாந்தத்தை அவனுக்கு விஜ்ஞாபிக்க, "எனக்கு அந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் சொல்" என்று ஸ்ரீநாரத புகுவான் பக்கலிலே க்ரஹித்தான் குடும்பி. அவன்பக்க லிலே புக்கதாகையாலே இதிஹாஸபுராணங்களிலே எழுதப் பட்டு புகுவத்பரராயிருப்பார் எல்லார்க்கும் லபிக்கும்படி ஸுலபமாயிற்று. இது ஜிதந்தேயினுடைய அவதாரம்.

இதுதன்னுடைய உள்வாயை அனுஸந்தித்தால் ப்ரபத்திக்கு வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது; ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டையும் சொல்லுகிறது. "ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகள் அஜ்ஞரும், ஸர்வஜ்ஞரும் புக்திபரவஸரும் என்று த்ரிவிதர்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரிறே. 2. "अविद्यातो देवे परिबृढतया वा विदितया, स्वभक्तेभूज्ञा वा जगति गतिमन्यामविदुषाम्, गतिर्गम्यश्वासौ हरिरिति जितन्ताड्यमनोः, रहस्यं व्याजहे स खलु भगवान् शौनकमुनिः॥" (அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதித்யா, ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா ஜகதி கதிமந்யா-மவிதுஷாம்। கதிர் கம்யஸ்சாஸௌ ஹிரிதி ஜிதந்தாஹ-வயமநோ:, ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹரே ஸ கலு புகுவான் ஸ்தோ—28

சௌநகமுநி: ||) — அஜ்ஞானாகிருன், — புகுவல்லாபுத்துக்குத் தன் பக்கலிலே ஜ்ஞானஸக்த்யாதி,கள் இல்லாதவன். ஸர்வஜ்ஞானாகிருன், — “தேஸகாலவஸ்துக்களாலே பரிச் சேதி,க்கவொண்ணாத. வைபுவத்தையுடையவன் ஈஸ் வரன்” என்றிருக்கையாலே, அநந்யஸாத்யனென்று இருக்குமவன். புக்திபரவஸானாகிருன், — ஜ்ஞானஸக்த்யாதி,கள் உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அடைவுபட அனுஷ்டிக்க மாட்டாதவன். இவர்கள் மூவரும் புகுவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயம் உண்டென்று அறியாதவர்கள். “இவர் களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனுமாய் இருக்கும் ஸர்வேஸ் வரன்” என்று, ‘ஜிதந்தே’ என்று பேரை உடைத்தான மந்த்ரரஹஸ்யத்தை ஸர்வஜ்ஞான சௌநகபுகுவான் வ்யாக்யானம் பண்ணப் பெறுவதே!” என்கிறார். 3. “**स्वत्वमात्मनि सञ्जातं**” (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம்) என்றும், 4. “**आत्मवास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावं च**” (ஆத்மத்யாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, த்வயத்துக்கு அதிகாரியாவான், ஈஸ்வரனுக்கே அநந யார்ஹஸேஷபூதனாவானிறே. இப்படிப்பட்ட ஸேஷத் வத்தை உடைய இவ்வாத்மாக்கள், அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே அறியாதே, ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாமித்வ ஸ்வாதந்தர்யங்களைத் தங்கள் தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு ஆத்மாபஹாரிகளாய் வர்த்திப்பார்கள். ஆத்மாபஹாரமா வது, — அஹங்காரமமகாரங்கள்; 5. “**इयक्षस्तु मवेन्मृत्युः**” (த்வயக்ஷஸ்து புவேந்ம்ருத்யு:) என்றும், 5. “**ममेति इयक्षरो मृत्युः**” (மமேதி த்வயக்ஷரோ ம்ருத்யு:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. 6. “**याने** என்கை அறியகிலாதே யானே என்றனதே என்றிருந்தேன்” என்றிறே அபியுக்தர் வார்த்தையும். பாபங்களிலே தலையான பாபமும் இவ்வாத்மாபஹாரமே; 6. “**योऽन्यथा सन्तमात्मानं**” (யோ:ந்யத்யா ஸந்தமாத்மாநம்) இத்யாதிகளிலே ஸ்பூடம். பாபத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் — இவ்வாத்மா புகுவச்சேஷமென்றால்

விவாதம் பண்ணுதிருக்கை. 7. “**तेन चेदविवादस्ते**” (தேந சேதுவிவாதஸ்தே) என்றும், 8. “**உம்முயிர் வீடுடை யானிடை வீடுசெய்ம்மினே**” என்றும், 9. “**क्षेत्रज्ञस्यैश्वर-
ज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता**” (கேஷத்ரஜ்ஞஸ்யேஸ்வரஜ்ஞாநாத் விஸுத்தி: பரமா மதா) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஈ ஸ் வ ர ன், இப்படி அஹங்காரமமகாரக்ரஸ்தராய், ஸப், த், தி, விஷயப்ரவணராய், அதிலே, 9. “**परमेश्वरसंज्ञोऽज्ञ !
किमन्यो मय्यवस्थिते**” (பரமேஸ்வரஸம்ஜ்ஞோ:ஜ்ஞ ! கிமந்யோ மய்யவஸ்தி, தே) என்றும், 10. “**द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु
कस्यचित्**” (த், வித், ர ப, ஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்) என் று மி ரு க் கு ம் ஹிரண்யராவணாதி, களைப் போலே தன்னோடே எதிரம்பு கோத்து நிற்கிற ஆத்மாக்களைப் பார்த்தருளி, “இவை ஸாஸ்த்ரமார்க்குத்தாலே திருத்த ஒருப்பட்டதல்ல; இவர்களுடைய விஷயப்ராவண் யமே பற்றாசாக நம்முடைய அழகுக்களையும், ஸீலாதி, குணங்களையும் காட்டித்திருத்துவோம்” என்று வழியிட்டு, ப்ரத, மத்திலே ருசிஜனகனாய், ருசிபிறந்தார்க்கு உபாயமு மாய், அதிலே நிஷ்ட, ராநார்க்கு ப்ராப்யனுமாய் இருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது இப்ரப, ந்தம்.

“ப்ராப்யப்ராபகங்களை முதல் ஸ்லோகத்தாலே ஸங்க், ரஹமாகச் சொல்லி, மேலில் ஸ்லோகங்களாலே விஸ்த ரிக்கிறது” என்று ப, ட்டர் நிர்வாஹம். முதல் இரண்டு ஸ்லோகத்தாலே ப்ராப்யப்ராபகங்களைச் சொல்லி, மேலில் ஸ்லோகங்களாலே அதுக்கு அடியான ஸரண்யதையைச் சொல்லுகிறதுகவுமாம. ஸரண்யதையை மு த லி ல் சொல்லி, உபாயோபேயங்களைச் சொல்ல ப்ராப்தமா யிருக்க, பின்னே ஸரண்யதையைச் சொல்லுவானென்? என்னில்: “**b** ‘முனியே நான்முக’னிலே திருவாணையிட்டுப் பின்பு அது பெருவாணையல்லாமை ஸாதி, த்தாப்போலே இது” என்று திருநறையூர் அரையர் நிர்வாஹம்.

அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்.

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்

जितन्ते पुण्डरीकाक्ष! नमस्ते विश्वभावन!।

नमस्तेऽस्तु हृषीकेश! महापुरुष! पूर्वज!॥ १॥

1. ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ! நமஸ்தே விஸ்வபாவந!।
நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேஸ! மஹாபுருஷ! பூர்வஜ!॥

1. பதவுரை:— புண்டரீகாக்ஷ—செந்தாமரைக்கண்ணா! ஜிதம் தே—உன்னால் (இவ்வாத்மவஸ்து) ஜயிக்கப்பட்டது; நம:—(இது) என்னுடையதல்லவே; தே—உன்னுடைய தாயிற்றே; விஸ்வபாவந—உலகையெல்லாம் உண்டாக்கின வனே! ஹ்ருஷீகேஸ — இந்திரியங்களை நியமிப்பவனே! மஹாபுருஷ—கொடுப்பதில் சிறந்தவனே! பூர்வஜ—முற்பாடனாகப் பிறப்பவனே! நம: தே அஸ்து — (இவ்வாத்மவஸ்து) எனக்காகை தவிரந்து உனக்கே ஆகவேணும்.

அவ:— முதல் ஸ்லோகத்தாலே, ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷ பர்யந்தமாக இவன் ப்ரார்த்திக்கும்படியாக ஈஸ்வரன் தன் அழகாலே தோற்பித்துக் கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (ஜிதந்தே) a “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்” என்கிறபடியே, விஷயாந்தரங்களைப் பற்றி, ‘எம்பெருமான் முகத்தில் விழியேன்’ என்று இவன் வ்ரதம் கொண்டிருக்க, ஈஸ்வரன் b “தானொட்டி வந்து” என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில் துவக்கை அறுத்து, ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கி, ‘அவஸ்யம் உம்மைக் கொண்டல்லது விடேன்’ என்று வ்ரதம் கொண்டு, யாத்ருச்சிகமாக இவன் விஷயாந்தரங்களிலே நெகிழ நின்றவளவிலே, c “இருந்தான் கண்டுகொண்டு” என்கிறபடியே தன் அழகைக் காட்டி ஜயித்து, இவன் தோற்றமை கண்டு ப்ரீதனாய், “தோற்றார்

ஆர்?" என்று கேட்டருள, a "தோற்றேரும் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு" என்கிறபடியே "ஜயஸ்தவ" என்கிருன். த்ருதீயார்த்தே, ஷஷ்டியாய் உன்னுலே ஜயம் என்னுதல்; பூரவே நிஷ்டையாய் உன்னுடைய ஜயம் என்னுதல். பூந்த்மடியான ஸங்கல்பம் அவனது; அதின் ஸந்நிதியிலே கர்மமடியாக வந்த இவன் ஸங்கல்பம் ஜீவிக்கவோ? ஸர்வஸக்தி ஸங்கல்பத்தை விஷயசபல னுடைய ஸங்கல்பம் அழிக்கவோ? 'நாம் என்கொண்டு உம்மை வெல்ல?' என்ன: (புண்டரீகாக்ஷ) அழகிய கண்க ளாகிற பூரஹ்மாஸ்த்ரத்தை உடைய உனக்கு வெல்ல வொண்ணாதது உண்டோ? சேதனர் சேதனங்களை அகப் படுத்துவது கண்வழியாலேயாகையாலே, திருக்கண்க ளாலே ஜயித்தாய் என்கை. ஸ்வதந்த்ரனை முறையைக் காட்டி மீட்கலாம்; விஷயப்ரவணனை மீட்க அழகல்லது பரிகரமுண்டோ? (நமஸ்தே) 'ஆரதை ஆர் வென்றார்?' என்னில்: ஆராய்ந்தவாறே உன்னதை நான் அபஹரிக்க, என்கை ஜயித்து, நீயே உன்னதைக் கைக்கொண்டாயா யிருந்தது. 11. "अहमपि न मम। भगवत एवाहमस्मि।" (அஹமபி ந மம। புகுவத ஏவாஹமஸ்மி।) என்னக்கடவதிறே. நமஸ் ஸப்ஸ்தம் ஸரணபர்யாயமாகையால் ப்ரபத்யுனமென்னவு மாம். எங்ஙனையென்னில்: கண்ணழகிலே ஈடுபட்டு மிடுக்கறுகையாலே அஸக்தாதி, காரமான உபாயத்தைப் பற்றுகிருன். ப்ராப்யத்தில் ருசி பிறந்தால், அத்தை லபிக்கும் ஸாத்யனமிறே அனந்தரம் தேட்டம். அத்தைச் சொல்லுகிறது. 'விஷயாந்தரங்களில் துவக்கை அறுத்த உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என் ஆத்மாவைத் தந்தேன்' என்று ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லுகிறது என்றுமாம். b "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்னுமா போலே. இது வகைப்பொருள். (நமஸ்தேஃஸ்து) அப்படி எனக்காகை தவிர்ந்து உனக்கேயாம்படி பண்ணியருள வேணும். c "மனக்காராமை மன்னி உண்டிட்டாய் இனி

உண்டொழியாய்” என்னுமாபோலே. ‘ருசியைப் பிறப் பித்துத் தன் பேருக உபகரியாநிற்க, மேல் விழுந்து அர்த்திப்பானென்?’ என்னில்: ருசியை விளைப்பித்து ஸ்வருபஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கினவாறே ஸ்வருபானு குணமான அடிமையை ப்ரார்த்திக்கிருன். கூனி கூன் நிமிர்ந்து யோக்யதை பெற்றவாறே 12. “वस्ते प्रगृह्य गोविन्द! मम गेहं वजेति वै” (வஸ்த்ரே ப்ரக்ருஹ்ய கோவிந்த! மம கேஹம் வ்ரஜேதி வை) என்று மடிபிடித்தாப்போலே இங்கும். ஆத்மாவினுடைய * கோணுகையாலே கண்ணழகாலே நிமிர்த்துக் கொண்டான் என்கை. அஹங்காரமமகார மாகிற * கோண் போய், பாரதந்தர்யம் ப்ரகாஸித்தாலிறே கைங்கர்யரஸத்துக்கு யோக்யமாவது. ஸ்ரீமாலாகாரரை அழகாலே ருசியைப் பிறப்பித்து, 13. “पुनः पुनः प्रणम्याह मालाकारोऽतिविस्मितः” (புந: புந: ப்ரணம்யாஹ மாலாகாரோ஽தி விஸ்மித:) என்று திருவடிகளிலே விழும்படி பண்ணி அடிமை கொண்டானிறே. (விஸ்வபூவந)மேல் அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. விஸ்வம் பூவயதீதி விஸ்வபூவந:; உரு மாய்ந்து கிடந்த இந்த ஜகத்தை உண்டாக்கினவனல்லையோ? இல்லாததை உண்டாக்கின வனுக்கு உள்ளதுக்கு ஒரு குணம் விளைப்பிக்கைக்குப் பணி யுண்டோ? முமுக்ஷுஸிஸ்ருக்ஷயாவன்றோ புகுவத்ஸ்ருஷ்டி. (ஹ்ருஷீகேஸ) ‘ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் விலக்கும் பரிகரமில்லை; இப்போது உன் இந்த்ரியங்களைத் திருத்தவொண்ணாமை யாலே விலக்கும் பரிகரம் உண்டே’ என்னில்: அவையும் நீ இட்டவழக்கன்றோ? 14. “इषीकाणीन्द्रियाण्याहुस्तेषामीशो यतो भवान्। इषीकेश इति ख्यातः” (ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண்யாஹுஸ்தேஷாமீசோ யதோ புவாந்। ஹ்ருஷீகேஸ இதி க்யாத:) என்றும், ௧ “இருடிகேசன் எம்பிரான் இலங்கை அரக்கர் குலம் முருடு தீர்த்த பிரான்” என்றும் சொல்லக்கட வதிறே. இந்த்ரியங்களுக்கு என்னோடு உண்டான ஸம்

புந்தும் கர்மோபாதி,கம்; 15. “यश्चभुवि तिष्ठन् — वाचि तिष्ठन्”
 (யச் சக்ஷுஷி திஷ்டந் — வாசி திஷ்டந்) என்கிறபடியே
 நிருபாதி,கஸம்புந்தும் உன்பாடேயன்றோ? (மஹாபுருஷ)
 ‘மக்தி உண்டானாலும் வல்லதெல்லாம் செய்வாருண்டோ?’
 என்னில் : (புருஷ) “புரு-புஹு, ஸனோதீதி புருஷ:”
 என்னும்படியே மறித்து உன்பாடு வரவேண்டாதபடி
 அபேக்ஷிதங்களை மிகவும் கொடுக்கவல்ல பரமோதூர
 னல்லையோ? அன்றிக்கே, உன்னையும், உன் உடைமை
 யையும் “புக்தாநாம்” (ஸ்லோ-5) என்கிறபடியே அர்த்தி
 யாய்க்கொடுக்கை. 16. “स सर्वानर्थिनो दृष्टा समेत्य प्रतिनन्द्य च”
 (ஸ ஸர்வாநர்த்தினோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச)
 என்னக்கடவதிறே. (பூர்வஜ) கீழ்ச்சொன்ன ஓளதூர்யந்
 தன்னை அனுஷ்டானத்தாலே விவரிக்கிறது. ஸ்ருஷ்டி
 யோடு அவதாரத்தோடு உபாயத்தோடு வாசியற இழவு
 பேறு தொடக்கமான எல்லாத்துக்கும் முற்பாடனல்லையோ?
 17. “बहु स्यां” (புஹு ஸ்யாம்) என்று ப்ரயோஜனமும்
 அபிமானமும் தன்னதானவோபாதி 18. “स एकाकी न रमेत”
 (ஸ ஏகாகீ ந ரமேத) என்னும் இழவும் தன்னதாகச்
 சொல்லிற்றிறே. அவதாரத்திலும், ‘ஸ்ருஷ்டமான
 ஜகத்திலே நம்மை அபிமுகிகளாகக்கடவார்’ என்னும்
 நோயாசையாலே, 19. “संभवाम्यात्ममायया” (ஸம்பவாம்
 யாத்மமாயயா) என்று ஸ்வேச்சையாலேயாயிருப்பது.
 20. “स हि देवैरर्थितो जज्ञे” (ஸ ஹி தேவையார்த்தி,தோ
 ஜஜ்ஞே) என்று தேவர்களுடைய அர்த்தித்வம் இல்
 லையோ? என்னில்: அது வ்யாஜம்; ஸாது,பரித்ராணமே
 ப்ரயோஜனம். 21. “परित्वाणाय साधूनां” (பரித்ராணாய
 ஸாதூ,நாம்) என்று தொடங்கி 21. “धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि
 युगे युगे” (தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே
 யுகே) என்றருளிறே. அர்ஜுனனுடைய யுத்த,ப்ரோத்
 ஸாஹநவ்யாஜமாக ஸ்வவிஷயபுக்தியோகத்தை அவதரிப்
 பித்தாப்போலே. 22. “उपायोपेत्य तदिह तव तत्त्वं” (உபாயோ
 பேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம்) என்று உபேயபூவத்

देवानां दानवानां च सामान्यमधिदैवतम्।

सर्वदा चरणद्वन्द्वं व्रजामि शरणं तव॥२॥

2. தேவாநாம் தூநவாநாம் ச ஸாமாந்யமதிதேவதம் |
ஸர்வதூ சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி ஸரணம் தவ ||

தோபாதி உபாயபூவமும் நித்யமிறே. ஒருத்தன் ஸ்வீகரித்த போதாக உபாயமாகிருனன்றிறே. பேராகுவேளையிலும் பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களிற்காட்டில் தன்னுடைய முற்பாடு தோற்றுகைக்காகவிறே திருக்குழலை வாய் வைத் தருளிற்று. இந்த பேராகுந்தான் அவிச்சிந்நமாகவேணு மென்று அபிநிவேசம் பிறந்தவனுக்கு, அப்போது அவிச் சிந்நபேராகுஸ்தூநம் எங்கேயோ என்று தேடவேண்டாத படி 23. “श्रिया सार्धं जगत्पतिः—आस्ते” (ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: — ஆஸ்தே) என்கிறபடியே நித்யவிபூதியிலே இவனுடைய வரலாறு பார்த்திருக்கிருனிறே. 1.

2. பதவுரை:— தேவாநாம்—விஷ்ணுபக்தியுடையவர் களுக்கும், தூநவாநாம் ச—பகுவத்பக்தியற்றவர்களுக்கும், ஸர்வதூ—எப்போதும், ஸாமாந்யம் அதிதேவதம்—ஸமான மாகப் பற்றலாம்படியிருக்கும், தவ—உன்னுடைய, சரண த்வந்த்வம்—திருவடியிணையை, ஸரணம்—உபாயமாக, வ்ர ஜாமி—நிச்சயிக்கிறேன்.

அவ:— (தேவாநாம் இத்யாதி) கீழ் ஸ்லோகத்திலே உபேயத்தை நிர்ணயித்து. தத்ஸித்த்யார்த்தமாக உபாயத்தை அத்யவஸிக்கிருன். உபேயத்திலும் தலையான உபேயத்தை லபித்தாப்போலே, உபாயத்திலும் தலையான உபாயத்தை லபிக்கப்பெற்றபடி. புத்ரபஸ்வந்நாதிசுனையே ப்ராப்யமென்று இருப்பாரும், தேவர்களைப்பற்றி ஸ்வர்க் கத்தை லபிக்கையே புருஷார்த்தம் என்றிருப்பாரும், ஈஸ்வரனையே பற்றி வைத்து, இந்த்ரபதம் முதலான பதங்கனையே புருஷார்த்தமென்று அவன் பக்கலிலே

லபி,க்கவிருப்பாருமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, ஸர்வாதீ, கனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், உபயவிபூதிநாய கனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர் யத்தையே புருஷார்த்தமென்று இருக்கையாகிற இது, ஒருத்தருக்கும் கிட்டுவதொன்றன்றிறே. 24. “**मनुष्याणां सहस्रेषु**” (மனுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு) என்றும், 25. “**स महात्मा सुदुर्लभः**” (ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:) என்றும் அவன்தனக்கும் துர்லபமாயிறே இருப்பது. அதுபோலே, உபாயங்களிலும் வந்தால்—கர்மயோக்யாத்யுபாயங்களைப் பற்றுவாரும், 26. “**किं जपन् मुच्यते जन्तुर्जन्मसंसारबन्धनात्**” (கிம் ஜபந் முச்யதே ஜந்தூர் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத்) என்கிறபடியே திருநாமங்களைப் பற்றுவாரும், 27. “**देशोऽयं सर्वकामधुक्**” (தே:ஸோ:யம் ஸர்வகாமது:க்) என்கிறபடியே தே:ஸாவிஸேஷங்களைப் பற்றுவாருமாக, இப்படிச் சேதந பே:தத்தோபாதி உபாயபே:தமும் அஸங்க்யாதமாகச் செ(ர)ல்லுகிற ஸம்ஸாரத்திலே, ஸுஸகமாய், நிரபாயமாயிருக்கிற ஸித்தே:பாயபரிக்ரஹம் கிடைப்பதொன்றன்றிறே. அப்படிப்பட்ட உபாயபரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘த்வயத்துக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறதாகில், அதில் க்ரமமொழிய, முற்பட ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுவானென்?’ என்னில்: இப்ராப்யம்தான் இத்தலையில் ருசியால் வந்ததன்றிக்கே ருசியே தொடங்கி அத்தலையால் வந்ததாகையாலே, முற்பட நிஷ்கர்ஷித்து, அனந்தரம், உபாயஸ்வீகாரத்தைப் பண்ணுகிறான்.

வ்யா:— “தே:வாநாம் த்நாவாநாம் ச ஸாமான்யமதி, தை:வதம்” என்று இவ்வுபாயஸ்வீகாரத்துக்கு அதிகாரி நியதியில்லை என்கிறது. தே:வர்களாகிறார்,— ஈஸ்வரனுக்கு அனுகூலகோடியிலுள்ளார். த்நாவராகிறார்,— ப்ராதிஃகல்யத்திலே வ்யவஸிதராயிருக்குமவர்கள். 28. “**विष्णुमकिपरो देवो विपरीतस्तथाऽसुरः**” (விஷ்ணுப:க்திபரோ தே:வோ விபரீ-

தஸ்ததூஸூர:) என்னக்கடவதிறே. 29. "वी भूतसर्गो
 लोकैऽस्मिन् दैव आसुर एव च" (த்வௌ பூதஸர்க்கௌ
 லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸூர ஏவ ச) என்று இரண்டுக்
 குள்ளே அந்தர்ப்பூதையிறே ஸ்ருஷ்டி. (ஸாமாந்யமதி,
 தைவதம் சரணத்வந்த்வம்) ஸர்வஸாதாரணமான திருவடி
 களை. இத்தால் ஸம்பந்தஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகிற
 தன்று. ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸமமாயிருக்கிறபடியைச்
 சொல்லுகிறது. இப்படி விஸேஷிக்கிறது எத்தாலே?
 என்னில்: விமுகூரண காலத்தில் ஆஸ்ரிதவிரோதிகளென்
 றிட்டு அழியச்செய்யுமவனாகையாலே. & "அவுணர்க்கென்
 றும் சலம் புரிந்தங்கருளில்லாத் தன்மையாளன்" என்னக்
 கடவதிறே. நிஹீன ஜன்ம குண வருத்தரோடு இவற்றால்
 உத்க்ருஷ்டரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஆதித்யோ
 த்யம்போலே எனக்கென்று பற்றலாம்படியான திருவடி
 களென்கை. ராவணன் எச்சிலைத் தின்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷ்
 ணழ்வான், 30. "सर्वलोकशरण्या" (ஸர்வலோகஸரண்யாய)
 என்று வழக்குப்பேசிப் பற்றலாம்படியிறே இருப்பது.
 31. "समोऽहं सर्वभूतेषु" (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு)
 என்றிறே ஸரண்யன் வார்த்தை. 32. "व्यसनेषु मनुष्याणां
 भृशं भवति दुःखितः" (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம்
 பவதி து:க்கித:) என்று ஆஸ்ரயணயோக்யமான
 மனுஷ்யஸாமாந்யத்திலே க்ருபை மிக்கிறே இருப்பது.
 பரது:க்கூஸஹிஷ்ணுத்வமிறே க்ருபையாவது. ஆஸ்ரயண
 வேளையில் 33. "यदि वा रावणः स्वयं" (யதி, வா ராவணஸ்
 ஸ்வயம்) என்றானிறே. b "எல்லா உலகும் தொழும் ஆதி
 மூர்த்தி" என்றும், c "பொது நின்ற பொன்னங்கழல்"
 என்றுமிறே அபியுக்தர் வார்த்தை. (ஸர்வதூ) ப்ராதி
 கூல்யம் பண்ணுகிற வேளையேயானாலும் ரக்ஷகாபேகையே
 வேண்டுவதாக விஷயீகரிக்கும் திருவடிகள். 34. "पापानां
 वा ... कार्यं करणमायेण" (பாபாநாம் வா...கார்யம் கருணமார்

யேண) என்னக்கடவதிநே. ௩ " ஈடுமெடுப்புமிலீசன் " என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்ததுக்கும் அடி இதுவிநே. 35. "அநாலோசிதவிசேஷலோகஸரணய" (அநாலோசிதவிசேஷலோகஸரணய) என்றதுக்கும் முதல் இதுவிநே. (சரணத்வந்த்வம்) அந் யோந்யம் சேர்த்தியழகைச் சொல்லுகிறது. உபாயமாக அனுஸந்திக்குமளவிலே வேறொரு ப்ரயோஜனமும் வேண்டா. ப்ரயோஜனமும் இதுவே போருமென்றிருக்கை. (ஸரணம் வ்ரஜாமி) உபாயமாக அடைகின்றேன். கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வாதி, காரத்வம் ஸித்தேதோபாயத்தைக் குறித்து என்கை. ஸாத்நாந்தரங்கள் அதி,க்ருதாதி,காரங்களாயினே இருப்பது. "வ்ரஜ — க்யுதௌ" என்றிற க்யுத்யர்த்தம் புத்த்யர்த்தம் மாய் 'அத்யவணிக்கின்றேன்' என்றபடி. இத்தால் ஸரணயன் ஸந்நிதி, வேண்டா; ப்ராப்தியே அமையுமென்கை. ஆசார்ய ருசிபரிக்குவரீதமான வாக்யத்தில் க்ரியாபத்யத்தில் வர்த்தமான நிர்த்தேஸத்துக்கும் அடி "வ்ரஜாமி" என்கிற வர்த்தமான நிர்த்தேஸமே. அதை கௌணமாக உப தேஸரித்துப்போருகிறதும், அவனுடைய 36. "சகுவேவ ஸபாபய" (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) என்கிற வாக்யத்தைப் பற்ற. ஆக, ஸக்ருத்வித்யாநம் ஈஸ்வரவிஷயீகாரத்தைப் பற்ற. ப்ராப்யருசியாலே ப்ராப்தியளவும் செல்ல அனுவர்த்திக்கக் கடவது ராக்யத்தாலே. (வ்ரஜாமி) வ்ரஹிஸ்வீகாரம், தேவதாமுத்தி,ஸ்ய த்ரவ்யதயாக்ருபமான யாக்முமன் றிக்கே, தத்யங்கமான ப்ரயாஜாதிகளுமன்றிக்கே இருக்கிருப்போலே, உபாயஸ்வீகாரமும் உபாயமன்று; அதுக்கு அங்க்முமன்றிக்கே அதிகாரி விசேஷண மாய்க் கிடக்கிறது. (தவ) 37. "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்" (அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்) என்றும், 38. "கபோதோ வானரஸ்ரேஷ்ட, கிம் புநர் மத்விதேதா ஜந:" (கபோதோ வானரஸ்ரேஷ்ட, கிம் புநர் மத்விதேதா ஜந:) என்றும் தன்னை அழியமாறி

एकस्त्वमसि लोकस्य स्रष्टा संहारकस्तथा ।

अव्ययश्चानुमन्ता च गुणमायासमावृतः ॥ ३ ॥

3. ஏகஸ்த்வமஸி லோகஸ்ய ஸ்ரஷ்டா ஸம்ஹாரகஸ் தத்யா ।
அத்யக்ஷஸ்சாநுமந்தா ச குணமாயாஸமாவ்ருத: ॥

ஸரணாக்ஷதபரித்ராணம் பண்ணின கபோதோபாக்யானமும் அருளிச்செய்த தேவருடைய. “சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி” என்று அந்வயம்.

முதல் ஸ்லோகம் ப்ராப்யஸங்க்யஹமானபோது, இந்த ஸ்லோகம் “நமஸ்தே” என்கிற பதத்துக்கு விவரணமாகிறது. விவரணபேகை என்னென்னில் : 39. “मद्यजी मां नमस्कुरु” (மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு) என்று நமஸ்சப்தம் ஸாத்நாந்தரத்துக்கும் ஸாத்நாநமகையாலே, ஸரணஸப்தபர்யாயம் நமஸ்சப்தத்தினுடைய விவரணமாகிறது. 40. “गच्छस्वमेनं शरणं शरणं पुरुषर्षभाः” (கச்ச்வமேந் ஸரணம் ஸரணம் புருஷர்ஷபா:) என்று விதித்த ஸரணாக்ஷதியினுடைய அனுஷ்டானவேளையிலே 41. “द्रौपद्या सहितास्सर्वे नमश्चकूर्जनादेनम्” (த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸர்ஸர்வே நமஸ்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்) என்று நமஸ்ஸைப் பண்ணினார்கள். ஆகையாலே ஸ்த்நாநப்ரமாணத்தாலே ஸரணஸப்தபர்யாயம் நமஸ்சப்தம். 2.

3. பதவுரை:— லோகஸ்ய—எல்லா உலகங்களையும், ஸ்ரஷ்டா—ஸ்ருஷ்டித்தவன், த்வம் ஏக: அஸி—(ஸஹாயாந்தரத்தை எதிர்பாராத) நீ ஒருவனேயாகிருய்; தத்யா—அப்படியே, ஸம்ஹாரக:—ஸம்ஹரிப்பவனும் (நீ ஒருவனே); அத்யக்ஷஸ்ச—ரக்ஷிப்பதற்குக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனாகவும். அநுமந்தா ச—(புந்தத்தைத் தரும் கர்மங்களில் ஈடுபடுபவனைத் தடுக்காமல்) அனுமதிப்பவனாகவும். குணமாயாஸமாவ்ருத:—ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதியால் மறைக்கப்பட்டவனாகவும் இருக்கிருய்.

அவ:—(ஏகஸ்த்வமஸீத்யாதி) கீழ் இரண்டு ஸ்லோகத் தாலே ப்ராப்யப்ராபகங்களைச் சொல்லிற்றாய், அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு அடியான ஸரண்யதைபைச் சொல்லு கிறது மேலில் ஸ்லோகங்கள். அதில் இந்த ஸ்லோகத் தில், அநந்தரம் ஸரண்யதைக்கு உறுப்பாக அவனுடைய ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வாதி, மஹா குணங்களைச் சொல்லுகிறது. 42. “காரணந்து த்யேய:” (கார ணந்து த்யேய:) என்கிறபடியே உபாஸ்யம் ஜகத்காரண வஸ்துவானவோபாதி ஸரண்யமும் ஜகத்காரணவஸ்துவே யிறே. எங்ஙனெயென்னில்: 43. “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै” (யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்யத்யாதி பூர்வம் யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை) என்று ஜகத்காரணவஸ்துவைச் சொல்லி, 43. “मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये” (முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்று மோக்ஷஸித்தி, தி, க்காக அவன் திருவடிகளில் பண்ணும ப்ரபத்தியை ஸோபாநமாக விதித்ததினே.

வ்யா:—(ஸ்லோகஸ்ய ஸ்ரஷ்டா த்வம் ஏக: அவி) “ஸ்லோக ஸப்தத்தாலே, “ஸ்லோக்யத இதி ஸ்லோக:” என்கிற வ்யுத் பத்தியால் ப்ரத்யக்ஷஸித்த, த, மாயும், ஸ்ருதிஸித்த, த, முமா யுள்ள ஸகலபத்யார்த்தங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவென்கை. “த்வம்” என்கிற ஏகவசனத்தாலே ஸ்ரஷ்டரந்தரவ்யா வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. 44. “आकाशावायुः। वायोरग्निः। अग्नेरापः। अद्भ्यः पृथिवी।” (ஆகாஸாத்வாயு:। வாயோ ரக்ஷி:। அக், நேராப:। அத்ய்ய: ப்ருதி, வீ) என்று அசே தனங்களுக்கும், 45. “ब्रह्माऽसृजत्” (ப்ரஹ்மா ஸ்ருஜத்) இத் யாதிகளிலே சேதனர்க்கும் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே கர்த்ருத்வம் சொல்லாநிற்க, ஈஸ்வரனே ஸர்வஸ்ரஷ்டா என்ற படியென்? என்னில்: சேதநாசேதநஸாரீரியானவன் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாவாகையால் ஸர்வஸ்ரஷ்டா ஈஸ்வரனே. 46. “खात् शरीरात् सिद्ध्युर्विविधाः प्रजाः” (ஸ்வாத் ஸாரீராத் ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவித்யா: ப்ரஜா:) என்று மனு. 47. “स एव सृज्यस्स च

संगतां, स एव पात्यसि च पाल्यते च । ब्रह्माद्यवस्थामिरशेषमूर्तिर्विष्णु-
 र्वरिष्ठो वरदो घरेण्यः॥" (ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸ ச ஸர்க்கு கர்த்தா
 ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச । ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபி, ர
 ஸேஷமூர்த்திர் விஷ்ணுர் வரிஷ்டோ வரதோ வரேண்ய:॥)
 இதி பராஸர:.. 48. "तदमिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात् सः" (தத-
 பித்யாநாதேவ து தல்லிங்காத் ஸ:) இதி ஸூத்ரம். 'ஏக'
 பத்யத்தாலே ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷதையைச் சொல்லு
 கிறது. 18. "एकाकी न रमेत" (ஏகாகீ ந ரமேத) என்று இழவு
 தன்னதானபடி சொல்லுகிறது. 17. "यद्वा स्यां प्रजायेय" (புஹு
 ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய) என்று இவனுடைய ப்ரயோஜனமும்
 அபிமானமும் தன்னதென்கிறது. 49. "एकमेवाद्वितीयं" (ஏக
 மேவாத்விதீயம்) என்று ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயம் சொல்லு
 கிறது. இந்த ஸஹாயாந்தரநைரபேக்ஷயந்தன்களை a "தனி
 மாப்புகழே எஞ்ஞான்றும்" என்கிற பாட்டிலே ஆழ்வார்
 அருளிச்செய்தாரிதே. இத்தால் அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக
 இவற்றை உண்டாக்கினவன், அர்த்தித்வமும் உண்டானால்
 ரக்ஷிக்கச் சொல்லவேண்டாவிதே என்கை. சரமஸ்லோ
 கத்தில் ஏகபத்யம் உபாயநைரபேக்ஷயத்தைச் சொல்லு
 கிறது. இந்த ஏகபத்யம் உத்பாத்யகத்வத்தில் நைரபேக்ஷ
 யத்தைச் சொல்லுகிறது. (தத்யா ஸம்ஹாரக:) ஸ்ருஷ்டியோ
 பாதியும் ஹிதகாமனாய் ஸம்ஹரிக்கிருய் நீ ஒருவனுமே
 யன்றே. புருஷார்த்தோபயோகியாக ஸரீரத்தைக்
 கொடுக்க, இத்தைக்கொண்டு பரஹிம்ஸாதி,களிலே இழிந்து
 அதிப்ரவ்ருத்தனாய்த் தன்னை நஸிப்பித்துக்கொள்ளுமள
 விலே, அந்த ஸரீரத்தையும் அழியச்செய்கை ஹிதமேயிதே.
 இத்தாலும் ஸரண்யதையைச் சொல்லுகிறது. இவன்
 தன்னை இவன் கையில் காட்டிக்கொடாமையால். (அத்ய
 க்ஷஸ்ச) "ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனமான மோக்ஷருசி இவர்
 களுக்கு உண்டாகவற்றே?" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனா
 யிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. b "ஆள் பார்த்து உழி

தருவாய் கண்டுகொள்” என்னக்கடவதிநே. “புருஷார்த்த
ஸாத்யமான ஸ்வஸாரங்கொண்டு புருஷார்த்தத்தில்
இழிகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரத்துக்கே விஷய
மாவதே இவை” என்று இவற்றினுடைய அனர்த்
தத்தை அனுஸந்தித்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிற
தென்றுமாம். 32. “व्यसनेषु मनुष्याणां वृशं भवति दुःखितः”
(வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம் புவதி து:க்கித:)
என்னக்கடவதிநே. இப்படியிருக்கிறவன் புருஷார்த்
தத்தை அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிக்கச் சொல்ல வேண்டா
விநே. (அநுமந்தா ச) விஷயாந்தரங்களில்
ப்ராவண்யத்தால் தத்ஸாத்யமான ப்ருந்தகார்மங்களிலே
ப்ரவர்த்தியாநின்றாலும் அங்கண்ணனாய்க்கொண்டு நிஷே
திக்கமாட்டாதே நிற்கும். எத்தாலே யென்னில்: “க்ஷுத்ர
ப்ரயோஜனத்துக்காகவாகிலும் நம் பக்கலிலே வரப்பெற்
றோம்; ஸர்வஸக்தியான நாம் உளோமிநே; இடம் வந்த
விடத்திலே ரக்ஷிக்கிறோம்” என்னும் நினைவாலே. ‘இப்படி
வத்ஸலஞானவன் இத்தலை இசைந்தால் ஹிதகாமனென்னு
மிடம் சொல்லவேணுமோ?’ என்று கருத்து. (குணமாயா
ஸமாவ்ருத:) ‘இப்படி இவர்கள் ப்ருஹிர்முகூராகைக்கு
அடியென்?’ என்னில்: குணமயியான மாயையால்
மறைக்கப்படுகையாலே. 50. “मगधत्स्वरूपसिरोधानकरी”
(புகுவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்) என்கிறபடியே இச்சே
தன்கை மாயை மறைக்கையால் அவகையும மறைத்த
தாமிநே. தன் உடைமையான இவன் குணவஸ்யனாய்,
உ ‘பொய்ந்நின்ற ஞான’த்திலே கலங்கினால், இக்குணஸம்
ப்ருந்தமின்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞஞானவனே ஸரண்யனாகவேணும்
என்று கருத்து. 51. “सत्वादयो न सन्तीशे यत्र च माकृता
गुणाः” (ஸத்த்வாத்யோ ந ஸந்தீஸே யத்ர ச ப்ராக்
ருதா குண:) என்னக்கடவதிநே.

संसारसागरं घोरमनन्तकेशभाजनम् ।

त्वामेव शरणं प्राप्य निस्तरन्ति मनीषिणः ॥ ४ ॥

4. ஸம்ஸாரஸாக்ரம் கோரமநந்தக்லேஸபாஜநம் ।

த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ॥

முதல் ஸ் லோகம் ஸர்வஸங்க்ரஹமானபோது, இஸ்லோகம் “விஸ்வபாவந” என்கிற பத்யத்தினுடைய விவரணமாகிறது. ஜநிஸ்தி, திலயங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாகையும்கூட ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயமுமிதே புகுவல்லக்ஷணம் ; அது இஸ்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. 3.

4. பதவுரை:— மநீஷிண:—மனஸை ஜயித்திருப்பவர்கள், த்வாமேவ—உன்னையே, ஸரணம்—உபாயமாக, ப்ராப்ய—அடைந்து, அநந்தக்லேஸபாஜநம்—கணக்கற்ற து:க்கங்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், கோரம்—மிகக்கொடிதாயிருக்கும், ஸம்ஸாரஸாக்ரம்—ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்தை, நிஸ்தரந்தி—தாண்டுகிறார்கள்.

அவ:—(ஸம்ஸாரஸாக்ரமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன புகுவத்காரணத்வம், 42. “कारणन्तु ध्येयः” (காரணந்து த்யேய:) என்றும், 43. “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं” (யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்யாதி பூர்வம்) என்றும், 43. “मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये” (முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்றும் உபாஸனத்துக்கும் ஸாதாரணமாகையாலும், ப்ரபத்தி உபாஸனத்துக்கு அங்குமாவதொழிய ஸ்வதந்த்ரோபாயமென்கைக்கு அனுஷ்டானமுண்டோ? என்ன: “ஸ்ருஷ்டியில் கர்மீபவித்தவர்களிலே தந்தாமுடைய மனஸ்ஸுக்கு நிர்வாஹகராயிருப்பார் சிலர் உன்னையே உபாயமாகப்பற்றி ஸம்ஸாரத்தைக் கடவாநிற்பார்கள்” என்கிறது. இத்தால் ‘ப்ரபத்திக்கு ப்ரமாணப்ரஸித்தியேயன்று உள்ளது; ஸிஷ்டாசாரமும் உண்டு’ என்கிறது.

வ்யா:—ஸம்ஸாரமாகிறது:— அவித்யா கர்ம வாஸநா ரூசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்களும், ஷட்பாவவிகாரங்களும். புத்ர மித்ர களத்ராதி,களும் தத்கார்யமாகையாலே ஸம்ஸாரஸப்துவாச்யங்களாகிற இத்தனை. 26. “**जन्मसंसारबन्धनात्—मुख्यते**” (ஜன்மஸம்ஸாரபந்தநாத்—முச்யதே) என்று ஜன்மாதிகளைக் கார்யவர்க்கங்களாகவும், அவித்யாதிகளைக் காரணவர்க்கமாகவும் சொல்லிற்றிறே. பரிச்சேத்யுக்கவொண்ணாமையாலும், தன்பக்கல் இழிந்தாரைக் கொண்டு இழியுமதாகையாலும், புகலாமித்தனைபோக்கி, பக்கால் தந்தாமால் கரையேறவொண்ணாமையாலும், இத்தை ஸாக்ரமாக நிரூபிக்கிறது. (கேடாரம்) கொடிதாயிருக்கை. அதாகிறது:—ஸர்வர்க்கும் து:க்கமென்று மீளலாம் நரகாதிகளைப்போலன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு விநாஸ ஹேதுவாய் இருக்கச்செய்தேயும் ^a “இன்னமுதெனத்தோன்றி” என்று முகப்பிலே ஆகர்ஷகமாயிருக்கும் தன்மையை உடைத்தாயிருக்கை. அஹங்காஸித்யுக்கும் விஷயாந்தர பேதாபேதத்திற்கும் ஸம்ஸாரிகள் உபாயானுஷ்டானம் பண்ணுகிறார்களிறே. (அநந்தக்லேஸபாஹநம்) தாபத்ரயது:க்கத்தாலே தொகையற்ற க்லேஸத்துக்கெல்லாம் உத்பத்திஸ்தானமாயிருக்கை. ^b “நலமந்தமில்லதோர்நாடு” என்று ஒரு தேஸவிஸேஷத்தில் ஸுகத்திற்கு முடிவில்லாதாப்போலே, இதில் து:க்கத்துக்கு முடிவில்லை என்கை. (த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய) தாரதம்யத்தை உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமை சொல்லிற்று கீழ்; இத்தைக் கடப்பிக்கும் உபாயத்தினுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (த்வாம்) “ஏகஸ்த்வமஸி” என்கிற ஸ்லோகத்தில் ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான மஹாகுணங்களை உடைய உன்னை. அவதாரணத்தாலே—ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் ஸஹாயாந்தரநரபேக்ஷயம்போல, உபாயபாவத்திலும் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷனல்லனென்கிறது.

^a திருவாய் 7-1-8. ^b திருவாய் 2-8-4.

ஸ்தோ—25

न ते रूपं न चाकारो नायुधानि न चास्पदम्।

तथाऽपि पुरुषाकारो भक्तानां त्वं प्रकाशसे॥ ५॥

5. ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம்।

ததா஽பி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே॥

52. “त्वमेवोपायभूतो मे भव” (த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ) என்கிற இதினுடைய உபப்நம்ஹணமான ஸாஸ்த்ரத்திலும் இந்த நைரபேக்ஷயம் உக்தமிறே. 53. “मामेव ये प्रपद्यन्ते” (மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே) என்றிறே ஸரண்யன் வார்த்தையும். ஆசார்யஸேவையும் இவ்வவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யமறிகை. “ஸரணம்” என்று உபாஸனத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “வ்ரஜாமி ஸரணம் தவ” என்கிறவிடத்திலே ‘வ்ரஜாமி’யினுடைய ஸ்தானத்திலே “ப்ராப்ய” என்கிறது,—பகுவல்லாபத்தோபாதி உபாயபாவமும் ஸுலபமென்று தோற்றுகைக்காக. 54. “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்று இவ்வுபாயப்ரஸித்தியை பகுவத்ப்ரஸாத கார்யமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரிறே. (நிஸ்தரந்தி) உன்னாலே இத்தைக் கடப்பார்கள். (மநீஷிண:) “மனோ ஜேதார:—மநீஷிண:”; விஷயாந்தரப்ரவணமான மனஸ்ஸையும், ஸாதநாந்தரப்ரவணமான மனஸ்ஸையும் ஜயித்திருக்குமவர்கள். 54. “संसारान्वमनानां” (ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம்) என்று ஸாஸ்த்ரரந்தரத்திலே இத்தை உபப்நம்ஹித்ததிறே.

முதல் ஸ்லோகம் ஸங்க்ரஹமான பக்ஷத்தில், “நமஸ்தே” என்கிற பதத்தைப்பற்றி உதிக்கிறது இஸ்லோகம். இரண்டாம் ஸ்லோகமும், அதனுடைய அனுஷ்டான ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. அதனுடைய ப்ராவண்யத்துக்காகப் பூலபர்யந்தமான ஸிஷ்டாசாரம் சொல்லுகிறது இஸ்லோகம்.

4.

5. பதவுரை:—ரூபம்—(உன்னுடைய) திவ்யாத்மஸ்வ ரூபமானது, தே—உனக்காக, ந—இராது; (ஸ்வதந்த்ரமான அது ஆஸ்ரிதர்களுக்காகப் பரதந்த்ரமாகவும் ஆகும் என்று தாத்தர்யம்) ஆகார: ச—திவ்யமங்குளவிக்ரஹமும், தே ந—உனக்காயிராது; ஆயுதாநி—திவ்யாயுதங்களும், தே ந—உனக்காயிருக்கவில்லை; ஆஸ்பதம் ச—இருப்பிடமான வைகுண்டம் முதலியவைகளும், தே ந—உனக்காயிருக்க வில்லை; (இவையெல்லாம் உன் அடியார்களுக்காயிருக்கும் என்று பொருள்) புக்தாநாம் த்வம்—புக்தர்களுடைய உடைமையான நீ, தத்யாபி—இப்படி ஆஸ்ரிதபரதந்த்ர மான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உடையனாயிருந்த போதிலும், புருஷாகார:—புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸர்வாதிகளாயிருக்கும் தன்மையுடன், ப்ரகாஸஸே— விளங்குகிறாய்.

அவ:— (ந தே ரூபம் இத்யாதி) “த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி” என்று உன்னையே உபாயமாகப்பற்றி ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்குமவர்களுக்கு உன்னையும், உன் உடைமையையும் அனுகூலமாக்கிவைப்புதி—என்கிறது இத்தால். ஆஸ்ரிதர் தங்களையும், தங்கள் உடைமையையும் ஈஸ்வரனுக்கு ஆக்கிவைக்கிறது ஸ்வரூபத்தாலே; அவன் தன்னையும் தன் உடைமையையும் அவர்களுக்கு ஆக்கிவைக்கிறது—வாத்ஸல்யஸௌஹீல்யாதிடிகளாலே. ஆகையாலே, இத்தால் வாத்ஸல்யஸௌஹீல்யாதிடிகளைச் சொல்லுகிறது. இத்தாலும் ஸரண்யதையைச் சொல்லு கிறது; கீழ் “ஏகஸ்த்வமஸி” என்கிற ஸ்லோகத்திற் சொன்ன ஸ்வாமித்வஸௌலப்யங்களோபாதி வாத்ஸல்ய ஸௌஹீல்யங்களும் ஸரண்யலக்ஷணமாகையாலே.

வ்யா:— (ந தே ரூபம்) “ரூபம்” என்பது திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது; “ஆகார:” என்று திவ்ய விக்ரஹத்தை மேலே சொல்லுகையாலே. ‘இஸ்லோகத் தால் ஸ்வரூபாதிடிகள் இவனுக்கு இல்லையென்கிறது எங்

ங்னே?' என்னில்: 'தே' என்று நிர்த்தேய¹த்துவைத்து
 ஸ்வரூபாதி,களை நிஷேதி,க்கையாலே, நிஷேதி,க்கிறது
 எவ்வாகாரத்தாலேயென்னில், ஸ்வரூபாதி,களாலே தேவர்
 கொள்ளுவதொரு கார்யமில்லையென்று ஸ்வார்த்த,த்தை
 நிஷேதி,க்கிறது. (தே ரூபம் ந தே) உன்னுடைய தி,வ்
 யாத்மஸ்வரூபமும் உனக்காயிராது. ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு
 அனுகூலமாயிருக்கில், ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கிற அது ப்ரதந்த்ர
 மாயிருக்கிலும் இருக்கும். 55. "मयि मृत्ये स्थिते देवानावापयत
 किं नृपैः" (மயி ப்ருத்யே ஸ்தி,தே தே,வாநாஜ்ஞாபயத கிம்
 ந்ருபை:), 56. "किङ्करी समुपस्थितौ" (கிங்கரௌ ஸமுபஸ்தி,
 தெள) என்று சொல்லக்கடவதினே. ஸர்வநியந்தாவான
 வன் ஒரு ஸம்ஸாரிக்குப் புத்ரனானினே. இ தி நே
 ஆஸ்ரிதார்த்த,மான ஸ்வரூபாந்யத,ாப,ாவம். இந்த ஸ்வரூப
 ஸப்,தத்தாலே ஸ்வரூபாஸ்ரயமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி,
 களையும் உபலக்ஷிக்கிறது. எத்தாலேயென்னில்; இஸ்லோ
 கத்தை விவரிக்கிற கூரத்தாழ்வான் 57. "प्रवरगुणगणाश्च
 नानशक्त्यादयस्ते" (ப்ரவரகு,ணக,ஞாஸ்ச ஜ்ஞாநஸக்த்யாத,
 யஸ்தே) என்றருளினே. 58. "यस्सर्व्वस्सर्व्ववित्" (யஸ் ஸர்வ
 ஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்) என்று ஸ்ருதிஸித்,த,மான ஸர்வஜ்ஞ
 தையை உடையவன், ஆஸ்ரிதார்த்த,மாக 59. "अविज्ञाता"
 (அவிஜ்ஞாதா) என்று அஜ்ஞானமாய், ஆயுத,ம் எடே
 னென்று ஆயுத,மெடுத்து அஸத்யஸங்கல்பனானினே.
 60. "अनन्याधीनत्वं तव किल जगुर्वैदिकगिरः पराधीनं त्वां तु प्रणतपरतन्त्रं
 मनुमहे। उपालम्भोऽयं भोः श्रयसि वत सार्व्वश्यमपि ते यतो दोषं भक्तेष्विह
 वरद! निष्कलयसि॥" (அநந்யாதீ,நத்வம் தவ கில ஜகுர் வைதி,க
 கி,ர: பராதீ,நம் த்வாம் து ப்ரணதபரதந்த்ரம் ம்நுமஹே।
 உபாலம்பே,ாடயம் பே,ா: ஸ்ரயதி ப,த ஸார்வஜ்ஞ்யமபி
 தே யதோ தே,ாஷம் ப,க்தேஷ்விஹ வரத,! நைவாகலயஸி॥)
 என்று ஆழ்வானும் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் பாரதந்த்ரயத்தை
 யும், தத,க,ததே,ாஷத்தில் அஜ்ஞாதையையும் சொன்ன
 னினே. * தி,வ்யவிக்ரஹமும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு அனு
 கூலமான ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கும்; பரமபத,த்தில்

ஸூரிகளுக்கு பேராக்யோக்யமாயிருக்கும்; வ்யூஹங்களில் வந்தால் ஸ்வேதத்வீபவாஸிகளுக்கு பேராக்யோக்யமாயிருக்கும்; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயமாயிருக்கும்; விபவங்களில் வந்தால் அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை ஸாதுபரித்ராணர்த்தமாக இந்த்ரியகோசரமாக்கி அனுபவிப்பிக்கப்பார்த்தால் அனுபவிக்கலாயிருக்கும்: இந்த 'ஆகார' ஸப்தத்தாலே ஆகாராஸ்ரயமான திவ்யாபரணங்களையும் உபலக்ஷிக்கிறது. 57. "भूषणान्यायुधानि" (பூஷணந்யாயுதாநி) எனருளிதே ஆழ்வானும். 61. "वस्त्राण्याभरणानि च। तं विना कैकयीपुत्रं भरतं धर्मचारिणम्॥" (வஸ்த்ராண்யாபரணாநி ச। தம் விநா கைகயீபுத்ரம் பரதம் த்ர்மசாரிணம்) என்றவையும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாயிதே இருப்பது. (நாயுதாநி) இவை ஆஸ்ரித விரோதிநிரஸனத்துக்கு ஆயுதமாயும், வினையற்று அனுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கும். a "எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினை கடிவான்" என்றும், b "கூராராழி வெண் சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்" என்றும், c "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. 57. "परिजनपरिवर्ह भूषणान्यायुधानि" (பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணந்யாயுதாநி) என்கிறபடியே பரிஜந பரிச்சுத்தங்களுக்கு உபலக்ஷணமாய், 62. "यत्र पूर्वे साय्याः सन्ति देवाः" (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:) d "அடியார்கள் குழாங்களை—உடன்கூடுவது என்று கொலோ?" என்று, ஆஸ்ரிதார்க்கு ப்ராப்யமாயிதே பரிஜநமிருப்பது. பரிச்சுத்தங்களும் ஸூரிகோடியிலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும், நித்யஸூரிகளுக்குக் கைங்கர்யோபகரணமாயிதே இருப்பது. (ந சாஸ்பதம்) பரமபதம் முதலான பேராக்யஸ்தானங்களும் தனக்கு பேராக்யஸ்தானமன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்க்காக நின்று நிலைகளிலே காட்டி அனுபவிக்கச் சமைந்தவையாயிருக்கும். (ததூபி புருஷா

a பெரிய திருவந்-87. b திருவாய் 6-9-1.

c திருவாய் 4-2-9. d திருவாய் 2-3-10.

கார:) இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் புருஷப்ரகாரனாயிருக்கிற இருப்பு எப்போதும் குலையாதேயிருக்கும். 63. "पुरुष एवेदं सर्वं" (புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்), 64. "सहस्रशीर्षं पुरुषः" (ஹஸர்ஸீர்ஷா புருஷ:) என்னும் வேதாந்தங்களிலே ஸர்வாதிகனாக ஓதிப்போருகிறவன், இப்படி ஆஸ்ரிதாதீ, நன் ஆனான் என்கிற மஹாகுணம் தோற்றுகைக்காக, (புக்தாநாம் தவம்) புக்தர்களுக்காயிருப்பது: அவர்கள் உனக்காயிருக்கும் இருப்பு ஸ்வரூபத்தாலே; நீ அவர்க்காயிருக்கும் இருப்பைக் குறித்து உன்னுடைய தாதார்த்த்யம் ஆஸ்ரிதஸங்கல்பத்தாலேயாயிருக்கும். இ த தை 57. "सकलमेतत्संभितार्थं वक्तव्यं" (ஸகலமேதத் ஸம்ஸ்ரிதார்த்தம் சகர்த்தம்) என்றானிறே ஆழ்வானும். 57. "परिजनपरिबर्द्धा-भूषणाभ्यायुधानि प्रवरगुणगणाश्च हानशक्त्यादयस्ते। परमपदमथाण्डा-भ्याःप्रवेहस्तथात्मा धरद! सकलमेतत् संभितार्थं वक्तव्यं॥" (பரிஜந பரி ப்ரஹா பூஷணந்யாயுதாநி ப்ரவ்ரகுணக, ஸர்ச ஜ்ஞாந ஸக்த்யாத்யஸ்தே। பரமபத, மதாண்ட, ந்யாத்மதே, ஹஸ் ததாத்தமா லரத, ஸகலமேதத் ஸம்ஸ்ரிதார்த்தம் சகர்த்தம் ॥). (ப்ரகாஸலே) 'ஸ்வதந்த்ரனுக்குத் தத், விருத்த, த்மான பார தந்தர்யம் அனுபபன்னமன்றோ?' என்னில்: இதிஹாஸ புராணங்களிலே 65. "यद्विना भरते त्वां च शत्रुं चापि मा नद। भवेन्मम सुखं किञ्चित् ममसात्कुरुतां शिखी॥" (யத், விநா ப்ரதம் த்வாஞ்ச ஸத்ருக், நஞ்சாபி மாநத, புவேந்மம ஸுகம் கிஞ்சித் பஸ்மஸாத் குருதாம் ஸிகீ, ॥) என்றும், 66. "निखृष्टात्मा सुहृत्सु च" (நிஸ்ருஷ்டாத்மா ஸுஹ்ருத்ஸு ச) என்றும் இத்யாதிகளிலே ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனாய் ப்ரகாஸியா நின்றருயென்னுதல்; ஆஸ்ரயிப்பாருக்கு எளியனாக உஜ்ஜ வலியாநின்றருயென்னுதல்.

முதல் ஸ்லோகம் ஸங்க்ரஹமான பக்ஷத்தில் "ஹ்ரு ஷீகேஸ" என்கிற பதத்தின் விவரணமாயிருக்கிறது இஸ்லோகம்; அப்ராப்தமான விஷயாந்தரங்களில் நின்றும் மீட்டுத் தன்னையே விஷயமாக்குகையாலே; அப்ராப்தங்

नैव किञ्चित्परोक्षन्ते प्रत्यक्षोऽसि स कस्यचित्।

नैव किञ्चिदसिद्धन्ते न च सिद्धोऽसि कस्यचित्॥६॥

6. நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோ஽ஸி ந கஸ்யசித்।
நைவ கிஞ்சித்,ஸித்,த,ந்தே ந ச ஸித்,தே,ா஽ஸி கஸ்யசித்॥

களில் நின்றும் மீட்டு ப்ராப்தங்களிலே அந்வயிப்பிக்கை
நிர்வாஹகக்ருத்யமிதே. 5.

6. பதவுரை:—தே—உனக்கு. பரோக்ஷம்—அப்ரத்யக்ஷ
மாயிருப்பது, ந கிஞ்சித்—ஒன்றுமில்லை; கஸ்யசித்—ஒருவர்க்
கும், ப்ரத்யக்ஷ:—கண்ணால் காணக்கூடியவனாக, ந அஸி—
(நீ) ஆகிருயல்லை; தே—உனக்கு, அஸித்,த,ம்—செய்யமுடியா
தது, ந கிஞ்சித்—சிறிதும் இல்லை; கஸ்யசித்—ஒருவருக்கும்,
ஸித்,த,:—(ஸ்வயத்னத்தாலே) அடையக்கூடியவனாக, ந
அஸி—(நீ) ஆகிருயல்லை.

அவ:—(நைவ கிஞ்சிதி,த்யாதி,) “ஏகஸ்த்வமஸி” என்கிற
ஸ்லோகத்தில், ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாமித்வ
ஸௌலப்யங்கள் உண்டானாலும், கீழ் ஸ்லோகத்தில்
தன்னையும் தன் உடைமையையும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக்கின
வாத்ஸல்யஸௌஸீல்யங்கள் உண்டானாலும், ஜ்ஞான
ஸக்த்யாதிகள் இல்லையாகில் ஸரண்யனாகக்கூடாது.
அதுக்காக ஜ்ஞானஸக்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது
இஸ்லோகம். முன்பு உக்தமான குணங்கள் ஆஸ்ரிதர்க்கு
அவனை விஷயீகரிக்கைக்கு உறுப்பாமித்தனையொழிய
அபிமதஸித்திக்கு ஜ்ஞானஸக்திகள் வேணுமிதே.

வ்யா:—(நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம் தே) “தே பரோக்ஷம்
ந கிஞ்சிதே,வ”; உனக்கு அப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பது ஒன்று
மில்லை. 58. “यस्सर्वस्सर्ववित्” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்)
என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனென்றும், 67. “स्वाभाविकी ज्ञान-
बलक्रिया च” (ஸ்வாபூவிகீ ஜ்ஞாநப,லக்ரியா ச) என்று

ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸத்தாப்ரயுக்தமென்றும், 68. “**यो वेत्ति युगपत्सर्वं प्रत्यक्षेण सदा स्वतः**” (யோ வேத்தி யுக்யபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத:) என்று யுக்யபத் ஸாக்ஷாத்காரமும் ப்ரமாணஸித்தத்தமிதே. அப்படிப்பட்ட தேவர்க்கு என்னுடைய ஸ்வரூபயாத்ராத்மயத்தையும், ஸ்வரூபானுரூபமான ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும், தத்விரோதி, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் என்னுமிடத்தையும், ‘ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்வத்தாலே நான் புகாத நரகமில்லை; நான் நுழையாத க்யூர்ப்புமில்லை’ என்றும் வாயாலே விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டுமென்று உண்டோ? இன்னமும் நான் அறிந்த வளவன்றோ விண்ணப்பம் செய்யலாவது. ப்ரவாஹ ரூபேண அநாதியாய்ப்போந்த என்னுடைய அக்ருத்ய கரணாதியூர்வவ்ருத்தம் பழகிப்போந்த தேவரையொழிய மற்று அறிவாருண்டோ? அறிந்து விண்ணப்பம் செய்யலான விஜ்ஞாபனப்ரகாரம்தான் வேறு அறிவார் உண்டோ? இவற்றில் எனக்கு ஒரு ஜ்ஞானமில்லாதாப்போலே தேவர்க்கும் அஜ்ஞாதமாயிருப்பதொன்றுமில்லை. (கல்யாணி ந ப்ரத்யக்ஷாதலி) 69. “**न सन्देहो तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनं**” (ந ஸந்த்ருஸே திஷ்டுதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்) என்று ஒருவர்க்கும் சக்ஷுர்விஷயனல்லை; அங்வய வ்யதிரேகத்தாலே தேவ ருடைய அதீந்த்ரியத்வத்தை த்ருடிகரிக்கிறதிறே ஸ்ருதி தான்; இப்படிப்பட்ட தேவரை ப்ரத்யக்ஷிக்கும்போது ஆணைக்கு உதவினாப்போலே ஆவிர்ப்புவித்துக் காட்டக் காணுதல், அவதரித்துக் காட்டக்காணுதலிறே. உமயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வாரும் b “வாசத் தடம்போல் வருவானே ஒரு நாள் காண வாராயே” என்று காண ஆசைப்பட்டாரித்தனையிறே; தாம் காண யத்நம் பண்ணிற் றிலர். 70. “**कदा नु साक्षात्कर्याणि चक्षुषा**” (கதா நு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா) என்றிறே ஆளவந்தார் வார்த்தையும்.

(தே அஸித், தம் ந கிஞ்சிதே, வ) 67. “**पराऽस्य शक्तिर्विविधैव अयते**” (பரா஽ஸ்ய ஸக்திர் விவிதை, வ ஸ்ருயதே) என்கிற படியே ஸர்வஸக்தியான தேவர்க்கு ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் அகடிதமென்று கைவாங்கவேண்டுவதொன்று உண்டோ? ஸங்கல்பமடியாக ஸர்வமும் ஸித், தம்ன்றோ. 71. “**संजीव-यन्नपि मृतं सुतमुत्तरायाः, सान्दीपिनेश्चिरमृतं सुतमानयंश्च। घातो निजात् द्विजसुतान् पुनरानयन्वा स्वामेव तां तनुमद्वो कथमानयस्त्वम्॥**” (ஸஞ்ஜீவயந்நபி ம்ருதம் ஸுதமுத்தராயாஸ் ஸாந்தீபிநேஸ் சிரம்ருதம் ஸுதமானயம்ஸ்ச | தூம்நோ நிஜாத் த்விஜ ஸுதாந் புநரானயந் வா ஸ்வாமேவ தாம் தநுமஹோ கதமா நயஸ்த்வம் ||) என்று இப்படி அகடிதங்களை கடிப்பிக்கும் தேவரே நித்யஸம்ஸாரியான என்னை நித்யஸூரிகள் பரி மாற்றத்திலே அந்வயிப்பிக்கத் தட்டில்லை என்று கருத்து. (கஸ்யசித் ந ஸித், தே, ஽ஸி) ஒருவர்க்கும் ஸ்வஸாமர்த்யத் தாலே ப்ராபிக்க அரியையாகாநின்றாய். க்ருதக்ருத்யனா னாலும், ப்ராப்திக்கு 72. “**नयामि परमां गतिं**” (நயாமி பரமாம் கதிம்) என்கிறபடியே அவன் கை பார்த்திருக்கவேணு மென்கை. ஆக, பேற்றுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞானஸக த்யாதிகள் உள்ளது உனக்கே; உன்னையொழிந்தாரடங் கலும் அஜ்ஞரும் அஸக்தரும். கண்ணும் காலும் உடை யாய் நீயே; உன்னையொழிந்தாரடங்கலும் குருடும், முட மும். சேதனனுடைய ஜ்ஞானஸக்திகளுக்கு வினியோகும், ப்ரத்யமத்தில் உபாயஸ்வீகாரத்திலே ஜ்ஞானமும், அத்ய வஸாயத்திலே ஸக்தியுமாகக்கடவது. இந்த ஜ்ஞான ஸக்த்யாதிகள் இரண்டும் பேராகுத்திலேயாகக்கடவது. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து, — இத்தலை இசைவே அடி யாகக்கொண்டு ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ரக்ஷியாவிடில் தே வ ர் க் கு ப் பழியென்றதாயிற்று. ரக்ஷணதூர்மத்தில் ஈஸ்வரனுடைய ஜ்ஞானஸக்த்யாதிகளே தாரகம். “ஆத்மாவுக்கு ஈஸ்வரப்ராப்தியன்று; ஈஸ்வரனுக்கு ஆத்ம ப்ராப்திகாண் நினைவு” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். ஸ்நே—28

कार्याणां कारणं पूर्वं वचसां वाच्यमुत्तमम्।

योगानां परमां सिद्धिं परमं ते पदं विदुः॥७॥

7. கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்பமுத்தமம்।
யோக்யாநாம் பரமாம் ஸித்தித், பரமம் தே பதம் விது:॥

73. “अहमज्ञं” (அஹமந்நம்) என்கிற இதுவே அர்த்தம்;
73. “अज्ञादः” (அந்நாத:) என்று இத்தலையில் பேராக்
த்ருத்வம் ஸ்வலாபுத்தால் ஈஸ்வரனுக்குப் பேருன ஹர்ஷம்
தனக்குப் புருஷார்த்தமாகை. ஸங்க்யரஹ பக்ஷத்தில்
இஸ்லோகம் “ஜிதந்தே” என்கிற பதத்தினுடைய
விவரணமாகக்கடவது. 6.

7. பதவுரை:— கார்யாணாம்—கார்யங்களான எல்லாப்
பொருள்களுக்கும், பூர்வம் காரணம்—ஆதிகாரணமாகவும்,
வசஸாம் — சொற்களுக்கு, உத்தமம் வாச்யம் — மேலான
சொற்பொருளாகவும், யோக்யாநாம் — யோக்யங்களுக்கு,
பரமாம் ஸித்தித், — மேலான ப்ராப்யமாகவும், தே —
உன்னுடைய, பரமம் பதம்—மேலான திருவடிகளை, விது:—
(பெரியோர்கள்) அறிகிறார்கள்.

அவ:— (கார்யாணாம் காரணமித்யாதி,) கீழ் ஸ்லோகத்
தில் சொன்ன ஜ்ஞானஸக்த்யாதி,களை அனுஸந்தித்து,
அந்த ஸக்திகாரிதமான பகுவதுனுபவத்துக்கு வர்த்தக
மான பரமபதத்தே என்கைப் போகவிடவேணும் என்கிறது.
“முக்தப்ராப்யமான பூமியைத் தருவானிறே ஸரண்யனா
வான்” என்று பட்டர் நிர்வாஹம்; “நித்யானுபாவ்யமான
தேவர் திருவடிகளை லபிக்கவேணுமென்கிறது” என்ன
வுமாம். இது பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்.

வ்யா:— (கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம்) அந்யோந்ய
கார்யகாரணபூவங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. 74. “प्रधान
पुंसोरजयोः कारणं कार्यभूतयोः” (ப்ரத்யானபும்ஸோரஜயோ:
காரணம் கார்யபூதயோ:) என்கிறபடியே ப்ரத்யானபுருஷர்

களும் ஈஸ்வரனைக் குறித்துக் கார்யங்களாகக் கடவதிறே.

75. “यतः प्रसूता जगतः प्रसूती तोयेन जीवान् व्यससजं भूम्यां”

(யத: ப்ரஸூதா ஜகத: ப்ரஸூதீ தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸஜம்) என்றதிறே. அந்த ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைக் காரணமாக உடைத்தாயிறே மஹத்யாதிகார்யங்களிருப்பது. அவற்றைக் காரணமாக உடைத்தாயிறே அண்டமிருப்பது.

அண்டாந்தர்வர்த்தியான ப்ரஹ்மாவைக் காரணமாக உடைத்தாயிறே தேவாதி, சதுர்வித, சேதனரும், தத், பேராக்ய ப்ராக்யோபகரண பேராக்யஸ்தானங்களும் இருப்பது.

ஆக, ப்ரஹ்முகமான காரணங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதமகாரணமாயிறே ஸர்வேஸ்வரன் இருப்பது. “கார்யானாம் காரணம் பூர்வம்” என்று தேவபரமானபோது அவனுக்கு ப்ரக்ருதி நித்யவிசேஷணமாகையாலே அத்தை ஜகத்காரணமென்றப்போலே, பரமபதும் அவனுக்கு நித்யவிசேஷணமாகையாலே பூர்வக்ஷணவர்த்தியாய், பூர்வகாரணமென்னலாம்.

இத்தால் பரமபதத்தினுடைய நித்யதை சொல்லுகிறது. 76. “तदक्षरे परमे व्योमन्” (ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்) என்றும், 77. “कलङ्कापं पेनु नकरम्” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்) லௌகிகமாயும், வைதிகமாயுமுள்ள ஸர்வஸப்தங்களுக்கும் ப்ரதானவாச்யன் ஈஸ்வரன் என்கிறது.

77. “अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि” (அநேந ஜீவேநாத்மநா: ஸுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி) என்றும், 78. “तत्पुष्टा तदेवानुमाविशत्” (தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவா ஸுப்ராவிஸத்) என்று தொடங்கி, 78. “सत्यज्ञानृतञ्च सत्यमभवत्” (ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத்) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

79. “चराचरव्यपाभयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाकस्तद्भावभावित्वात्” (சராசரவ்யபாஸ்யஸ்து ஸ்யாத் தத்யபதேஸோபாக்தஸ்தத்யபாவபாவித்வாத்) என்கிற ஸூத்ரமும் ப்ரதானதயா வாச்யன் ஈஸ்வரனென்றதிறே.

இத்தால் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களில் ஆராத்யரான

தேவதைகளோடு ஆராதகரான மனுஷ்யரோடு ஆராதனோபகரணங்களான திர்யக்ஸ்தூவரங்களோடு வாசியற ஸர்வாந்தராத்மாவாய் இருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. “வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்” என்கிறது தேவஸுபரமானபோது ப்ராதூந்யத்தை லக்ஷிக்கிறது. 76. “परमे व्योमन्” (பரமே வ்யோமந்) என்றும், ௩ “तन्युल्लु” என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. (யோக்யாநாம் பரமாம் ஸித்தித்) என்று ப்ராப்யாந்தர்க்குதமான ஸம்ஸாரவிமோசனத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:” (ஸ்லோ-4) என்றதிறே, இத்தால் நிரவதிக பேடாக்யமான திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது. ௮ “நலமந்த மில்லதோர் நாடு” என்று தேவஸுமும் நிரதிஸயபேடாக்ய மாயிறே இருப்பது. (தே பரமம் பதம்) ஸர்வகாரணனுமாய், ஸர்வஸப்துவாச்யனுமாய், ஸர்வோபாய ஸாத்யனுமாயிருந்துள்ள உன்னுடைய, ஸர்வாதிகமாய், நிரதிஸய பேடாக்யமான திருவடிகளை என்னுதல்; உன்னுடைய நிரதிஸயபேடாக்யமான ஸ்தானத்தை என்னுதல். (விது:;) ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்குமவர்கள் அறியாநிற்பர்கள்; நித்யமாய், ப்ரதூநாத் அதிகமாய், நிரதிஸயபேடாக்யமாயிருப்பதொரு நாடு உண்டென்றும், அந்த தேவஸுத்தே 23. “अथा साध्वी जगत्पतिः—आस्ते” (புரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:-ஆஸ்தே) என்கிறபடியே இருப்பதொரு விக்ரஹமுண்டென்றும் அறிவார் ஸகலவேதூந்ததாத்பர்யம் கைப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞரிறே. அபேக்ஷிக்கிறவன், தன் சிறுமையைப் பார்த்தும், அவனுடைய நிருபாதிகஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பார்த்தும், அர்த்தியாதே இங்குத்தை வைலக்ஷண்யத்தைக் கொண்டாடுகிறான், கருத்தறிந்து அங்கே போகவிடுகைக்காக. ஒருத்தன் கையிலே எலுமிச்சம்பழம் இருந்தால், அதன் நன்மையாலே ஒருத்தன் அதைக்கொண்டாடினால் உதூரணவன் எதிர்த்தலையில் நினைவறிந்து கொடுக்குமா

अहं भीतोऽसि देवेश! संसारेऽसिन् भयावहे।

पाहि मां पुण्डरीकाक्ष! न जाने शरणं परम्॥८॥

8. அஹம் பீதோதஸ்மி தேவேஸ ! ஸம்ஸாரேதஸ்மிந்
பயாவஹே |
பாஹி மாம் புண்டரீகாக்ஷ! ந ஜானே ஸரணம் பரம் ||

போலே. ஸங்க்ரஹபக்ஷத்தில் “ மஹாபுருஷ ” என்கிற
பத்யத்தினுடைய வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. 7.

8. பதவுரை :— தேவேஸ — நித்யஸூரிகளுக்குத்
தலைவனே !, பயாவஹே—பயத்தைக் கொடுக்கும், அஸ்மிந்
ஸம்ஸாரே — இந்த ஸம்ஸாரத்தில், அஹம் — அடியேன்,
பீதோதஸ்மி—பயப்படாநின்றேன்; புண்டரீகாக்ஷ!—செங்
கண்மாலே! மாம்—அடியேனை, பாஹி—காத்தருள்வாயாக;
பரம் ஸரணம்—(உன்னைத்தவிர) வேறொரு உபாயத்தை,
ந ஜானே—அறிகின்றிலேன்.

அவ:—(அஹம் பீதோதஸ்மித்யாதி) கீழ் ஸ்லோகத்திலே
பரமபத்யத்தில் பேராக்யதையை அனுஸந்தித்தான்; அந்த
பேராக்யதானுஸந்தானத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்
தாதபடியான பயம் பிறந்தது. அந்த பயநிவ்ருத்தியைப்
பண்ணியருளவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது இஸ்லோகம்.
ஸம்ஸாரபயநிவர்த்தகனிறே ஸரண்யனாவான். ஸம்ஸா
ரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனுக்கும், ஸம்ஸாரம் பய
ஸ்தானமாயிருக்கும். ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவ
னுக்கும் அது பயஸ்தானமாயிருக்கும். அவ்வோபாதி
ப்ராப்யபூமியில் பேராக்யதையை அனுஸந்தித்தாலும்
பயஸ்தானமாயிருக்குமிதே.

வ்யா :— (பயாவஹே அஸ்மிந் ஸம்ஸாரே அஹம்)
‘ஸம்ஸாரமாகிறதேது? அது பயாவஹமாயிருக்கிறபடி
எங்ஙனே?’ என்னில்: அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி
ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கள் ஸம்ஸாரமாகிறது. அவித்யைப
யாகிறது அஜ்ஞாநம்; அதாகிறது,— புக்க ஸரீரத்தில்

அஹம்புத்தி₃யும், ஸரீராநுபுந்தி₃யான பதார்த்தத்தில் மமதாபுத்தி₃யும். 80. “अनात्मन्यात्मबुद्धिर्वा, अस्वे स्वमिति या मतिः” (அநாத்மந்யாத்மபுத்தி₃ர் யா, அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:) என்றானிறே ஸ்ரீபராஸரபுகுவான். a “யானே என்னை அறியகிலாதே யானே என்றனதே என்றிருந்தேன்” என்றும், பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிற இடத்திலும், b “நீர் நுமது” என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வாரும். அஹங்காரம், சேஷத்வத்தை அழிக்கையாலே ப₃யாவஹம். மமதை, ப₃குவத்₃விஷயத்தில் பே₃ாக்யதையை அழிக்கையாலே ப₃யாவஹம். புண்யபாபரூபமாயாய்த்து கர்மமிருப்பது. பாபம் நரகாத்யனுப₃வத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே ப₃யாவஹம்; புண்யம் ப₃யாவஹமானபடியென்? என்னில்: புண்யப₃லமாவது ஸ்வர்க்காத்யனுப₃வங்களிறே. அவை ஸ்வரூபத்தை நஸிப்பிக்கக்கடவ அஹங்காரமமகாரத்தை வர்த்திப்பிக்கையாலே ப₃யாவஹம்; அநர்த்த₃ஹேதுவான ஸப்த₃தூதிகளிலே மூட்டுகையாலே ப₃யாவஹம், தே₃ஹ ஸம்பந்த₃ம், ஆதி₃ரூபத்தாலும், வ்யாதி₃ரூபத்தாலும், பரபரி ப₃வரூபத்தாலும், ஸீதோஷ்ணாதிகளாலும் ப₃யாவஹம். இப்படிகளால் ருசிவாஸனைகளும் ப₃யாவஹங்கள். எங்ஙனே யென்னில்: ஆதி₃புரதன் ஸமாதி₃த₃ஸாயிலே மானின் பக்கலிலே ருசி பிறந்து மானாய்ப் பிறந்தானிறே. அதுதனக்கு அடி விஷயாந்தரப்ராவண்யமன்று; ரக்ஷகத்வ வாஸனையாலேயிறே. ஆகையாலே வாஸநாருசிகளும் ப₃யாவஹங்கள். த்₃ருஷ்டிவிஷம்போலே ருசிதானே ப₃யாவஹமாயிருக்கிறபடி. அதாகிறது,—ஸம்ஸாரிகளுக்கு, விட்டில் போலே அஹங்காரத்தை ஆதரித்து மேல்விழுந்து வர்த்திக்கையாலே, காண்கைதானே ப₃யாவஹமாயிருக்குமிதே. 81. “भूमौ निपात्यमानोऽद्वेन्तरास्ते स्वप्निव” (பூ₃மௌ நிபாத்யமானோ₃த்ய₃ரேரந்தராஸ்தே ஸ்வபந்நிவ) என்று மலையினின்றும் பூ₃மியில் விழுகிறவன் நடுவே உறங்கு

கிருப்போலேயிறே ஸம்ஸாரிகள் வருகிற அநர்த்தத்தைப் பற்றி புத்திபண்ணுதே ஸுகிச்சிறபடி. உ “நலமந்த மில்லதோர் நாடு” என்று ஒரு விபூதியாக முற்றடங்கி ஸுகுமாயிருக்குமாபோலேயிறே இங்கும் கட்டடங்க புயா வஹமாயிருக்கும்படி. (அஹம் பீதோ஽ஸ்மி) ஸம்ஸாரத்தை அநந்தக்லேஸபுராஜனமாக அனுஸந்தித்த நான் புயப்படா நின்றேன். வர்த்தமானநிர் த்தேஸுஸத்தாலே புயநிவ்ருத்திக்கு ஓர் அவகாஸம காண்கிறிலேன். ஸம்ஸாரத்தில் புயநிவ்ருத் திக்கு அவகாஸமுண்டோ? என்னில: ஈஸ்வரன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபுரனாயிருக்குமவன் நிர்ப்புயனாயிருக்குமிறே. அதுவும் எனக்கு அபுயஸ்தானமாகிறதில்லை. ப்ராப்யத்தில் அதி ப்ராவண்யத்தாலே த்வரை பிறந்தவனுக்கு அத்யவஸாயத் தாலே துரிக்கவொண்ணுதிறே. b “களைகண் மற்றிலேன்” என்றும், c “நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றும் அத்யவஸிதரான ஆழ்வார் d “அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்று அத்தேஸுஸவிலேஷத்தில் பேராக்யதைையை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அநந்தரம் e “முனியே! நான்முகனே!” என்று கூப்பிட்டாரிறே. (தேஸேஸ) f “அயர்வறுமமரர்கள்” என்கிறபடியே நீயும் அவர்களு மாய் அங்கே களித்துத் திரியாநிற்க, அவர்களோபாதி பேராக்யத்துக்கும் யோக்யனாயிருக்கிற நான் இங்கே க்லே ஸப் படுகை தேவர்க்குப் போருமோ? பிராட்டியும், புய ஸதானமான லங்கையிலே இருந்தவிடத்திலே 82. “ஹ ராம! ஹ லக்ஷ்மண!” (ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண!) என்றாளிறே. g “இமையோர் தலைவா”. என்றும், h “விண் ணு ளா ர் பெருமானேயோ” என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வார். (மாம் பாஹி) “யோக்யநாம் பரமாம் ஸித்திம” என்கிற படியே அத்தேஸுஸத்தில் பேராக்யதைையை அனுஸந்தித்து மேல்விழுந்த தன்னை. 83. “एहि पश्य शरीरानि” (ஏஹி

a திருவாய் 2-8-4. b திருவாய் 5-8-8. c திருவாய் 5-10-11.

d திருவாய் 10-9-11. e திருவாய் 10-10-1. f திருவாய் 1-1-1.

g திருவிரு-1. h திருவாய் 7-1-5.

कालेष्वपि च सर्वेषु दिक्षु सर्वासु चाच्युतः॥

शरीरे च गतौ चापि वर्तते मे महद्भयम्॥ ९ ॥

9. காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு= திசுக்ஷு= ஸர்வாஸு= சாச்சுத !
 ஸாரீரே ச கதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்ஃபயம்॥

பய்ய ஸாரீராணி) என்னுமாபோலே வடிவைக் காட்டு
 கிருன் என்றுமாம். (பாணி) ஸாரீரஸம்புந்தத்தை அறுத்து
 அர்ச்சிராதிமார்ச்சுத்தாலே நிர்ப்பயமான தேயுஸத்திலே
 கொண்டுபோகவேணும். (புண்டரீகாக்ஷ) உன்னுடைய
 ஆகர்ஷகமான திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரநோக்கி
 யருளவேணும். நான் என்னுடைய பயநிவ்ருத்திக்கு
 யத்னம் பண்ணுமன்றன்றே நேர்த்தியுள்ளது. தேவர்
 செய்தருளமிடத்தில் அநாயாஸமன்றே. கீழ்ச்சொன்ன
 ஆஸ்ரயணீயமான வாத்ஸல்யாதிசுளும், பலஸித்திக்கு
 உடலான ஜ்ஞானஸக்த்யாதிசுளும் வேணுமோ என்னை
 ரக்ஷிக்கைக்கு? முதல் “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ” என்று
 எனக்குப் புறம்புள்ள அந்யபரதையைத் தவிர்த்தாப்போலே
 பயத்தையும் போக்கி ரக்ஷித்தருளவேணும். (ந ஜானே
 ஸரணம் பரம்) “பரம் ஸரணம் ந ஜானே”; உன்னையொழிய
 வேறொரு உபாயம் அறிகிறிலேனே. 84. “निदिध्यासितव्यः”
 (நிதித்த்யாஸிதவ்ய:) என்று ஸ்ருதிகள் சொன்னாலும்,
 85. “मन्मना भव मद्रकः” (மந்மநா பவ மத்ஃபக்த:) என்று
 ரக்ஷகரான தேவரீர் அருளிச்செய்தாலும், நான் வேறொரு
 உபாயம் அறிகிலேனே. “அதுக்கு ஹேது என்?” என்
 னில்: சேதநனோடு அவனுக்கு உபகரணமான கரணங்க
 ளோடு வாசியற தேவர் அதீனமாகையாலே. “நமஸ்
 தேஃஸ்து” என்றும், “ஹ்ருஷீகேஸ” என்றும் அனுஸந்
 தித்தவனிறே. 86. “मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च” (மத்த: ஸ்ம்ருதிர்
 ஜ்ஞானமபோஹநம் ச) என்றிறே தேவர் வார்த்தையும்.
 ஸங்க்ரஹபக்ஷத்தில் இஸ்லோகம் “புண்டரீகாக்ஷ” என்கிற
 பத்யத்தினுடைய விவரணம்.

9. பதவுரை:— அப்யுத—அடியவர்களை நழுவவிடாத வனே! ஸர்வேஷு=காலேஷு=அபி ச—எல்லாப் புண்ய காலங்களிலும், ஸர்வாஸு=திஷு=ச—எல்லா திசைகளிலு முள்ள புண்யகேஷத்ரங்களிலும், ஸரீரே ச—(தூர்மஸாதூன மான) ஸரீரத்திலும், க்யுதௌ அபி ச—ஸரீரந்தரக்யுதியிலும், மே—அடியேனுக்கு, மஹத் பயம்—அதிகமான பயம், வர்த்ததே—உள்ளது.

அவ:— (காலேஷ்வபி சேத்யாதி) “ந ஜானே ஸரணம் பரம்” என்னலாமோ? ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவனவேறுதுவான உபாயங்களை ஸாஸ்த்ரமுகத்தாலே உண்டாக்கிவைத்து, அதுக்குமேல் அல்பவ்யாபாரத்தினாலே ஸகலதூரிதங்களும் நஸிக்கும்படியாகப் புண்யகாலம், புண்யகேஷத்ரம் முத லானவற்றை உண்டாக்கி வைத்திலோமோ? வேறு உபா யாந்தரங்களும் உண்டாக அறிகிறிலேன் என்னலாமோ? என்னில்: “அவற்றினுடைய ஸத்யூபாவத்தை இல்லை என்கிறேனல்லேன்; அவற்றிலே இழிந்த நான் நித்யஸம் ஸாரியான நானாகையாலே, முன்பு நின்ற நிலையும் கெடு மென்று சொன்னேன்” என்கிறான். இத்தால், உபாயாந் தரபரித்யாக்யூ பூர்வகமாயிருக்கும் ஸித்யூதூபாயபரிக்ரஹம் என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி நிரபேக்ஷா பாயபூதனிறே ஸரண்யனாவான்.

வ்யா:—(காலேஷ்வபி ச) புண்யமான அயநவிஷ்வாதி களிலும், அவற்றை விசேஷிக்கிற அர்த்ததூத்யாதி காலங்களிலும். அதாகிறது— இவ்விலக்ஷணகாலங்களிலே ஸேதுதூர்ஸன ஸங்க்யமங்களிலே பண்ணும் தீர்த்த தூநாதிக்களைச் சொல்லக்கடவதிறே.87. “கூதஸ்ரோ஽பி விஸுடித” (க்ருதக், நோ஽பி விஸுத், த்யதி)88. ‘गोधै चैव सुरापे च चोरे भगवते तथा । निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतमे नास्ति निष्कृतिः॥’ (கேகாக்க, நே சைவ ஸுராபே ச சோரே ப, க்ருநவ்ரதே ததூர். நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்யபி: க்ருதக், நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:॥) ஸ்தோ—27

என்கிறபடியே ப்ராயஸ்சித்தமில்லை என்கிற க்ருதக்ஷன னுடைய பாபமுட்படப்போமென்றது. (ஸர்வேஷ்வபி) 89. "अश्वत्थं सिन्धुराजश्च सदा सेवेत न स्पृशेत्। मन्द्वारे स्पृशेत्पूर्वमपरं पर्वणि स्पृशेत्॥" (அஸ்வத்தும் ஸிந்துராஜம் ச ஸத்ரா ஸேவேத ந ஸ்ப்ருஸேத்। மந்த்வாரே ஸ்ப்ருஸேத் பூர்வ மபரம் பர்வணி ஸ்ப்ருஸேத்॥) என்று அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது என்னும் நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸேவிக்கலாயிருக்கும் க்ஷங்க்ராதி, தீர்த்தங்களை ஸமுச்ச யிக்கிறது. (தி.கூ.சு) ஸகலபாவனங்களாகச் செய்துவைத்த இவையொழிய, 27. "देशोऽयं सर्वकामधुक्" (தேசேஸோத்யம் ஸர்வகாமதுக்) என்கிறபடியே ப்ரத்மத்திலே பாவனமாய், பின்பு புகுவத்ப்ராப்திக்கு ஸாத்நமுமாய், பின்பு பேராக்ஷயமுமாயிருக்கும் புண்யதேஸம் முதலான தேஸங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. 90. "मथुरा नाम नगरी पुण्या पापहरी शुभा" (மதுரா நாம நகரீ புண்யா பாபஹரீ ஸுபா) என்னக்கடவதிறே. (ஸர்வாஸு) 8) இத்தால் — அவதரித்தருளின தேஸங்களையொழிய புகுவத்ஸந்நிதி, மாருத ஸாளக்ஷ்ராமமண்டலம் முதலான தேஸங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ஸரீரே 8) கீழ்ச்சொன்ன தேஸங்களில் பண்ணும் உபாயாநுஷ்டானத்துக்காக 91. "शरीरमाद्यं खलु धर्मसाधनं" (ஸரீரமாத்யம் க்ஷலு த்ர்ம ஸாத்நம்) என்றும், 92. "विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदितुम्" (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்) என்றும் சொல்லப்படுகிற இந்த ஸரீரம் எனக்கு வ்யர்த்த மாகாநின்றதாகை. (கூ.தௌ 8) 93. "स्वयमे निधनं भयः परधनो भयावहः" (ஸ்வத்யர்மே நிதநம் ஸ்ரேய: பரத்யர்மோ பயாவஹ:) என்கிறபடியே, ஸாத்நாநுஷ்டானமத்யே மரணமுண்டானாலும், ஸரீராந்தரத்திலே தலைக்கட்டும்படி யான ஸரீராந்தரகூதியும் எனக்கு வ்யர்த்தம். (கூ.தௌ) ஸரீராந்தரகூதௌ. 'அபி'ஸப்தத்தாலே அநுஷ்டேய மான கர்ம ஜ்ஞான புக்த்யாதிக்களைச் சொல்லிற்று என்னு தல்; முன்பு போன ஸரீரங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னு

தல். முன்பு பரிக்ரஹித்துப் பொகட்ட ஸரீரங்கள் வ்யர்த்து
 மானவோபாதி வர்த்தமான ஸரீரமும் வ்யர்த்துமென்று
 கருத்து. (மே மஹத்யுயம்) இவை வ்யர்த்துமான
 அளவேயல்ல. தேச கால ஸரீரங்களிலும், இவற்றைப்
 பற்றிநின்று அனுஷ்டிக்கும் கர்மயோக்யாத்யுபாயங்களி
 லும் புயம் வர்த்தியாநின்றது. 'புயம் வர்த்திப்பானென்?'
 என்னில்: முன்பு தேவர் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றி
 வர்த்திக்கையாலே, தேவருடைய இரக்கமும் கெடுமென்று
 இவை புயாவஹமாகாநின்றன. 'அனுகூலமானவை
 புயஸ்தானமாவானென்?' என்னில்: ஸ்வீகரித்த உபாயம்
 வேறென்றை ஸஹியாமையாலே. முதலிலே "த்வாமேவ
 ஸரணம் ப்ராப்ய" (ஸ்லோ-4) என்றவனிறே; 94. "தமேவ"
 (தமேவ) என்றிறே ஸாஸ்த்ரவித்யாநமும்; 95. "மாமேகம்"
 (மாமேகம்) என்றிறே ஸரண்யனுடைய வாக்கியமும். (மஹத்
 புயம் வர்த்ததே) "புயாவஹ" (ஸ்லோ-8) என்கிற
 ஸம்ஸாரபுயத்தளவன்று இந்த புயம். விஷயாந்தரப்ரா
 வண்யத்தால் வந்த புயத்தளவன்றிறே ஸாத்யாந்தர
 நுஷ்ட்யானத்தால் வந்த புயம் என்கை. விஷயாந்தர
 ப்ராவண்யத்தால் வந்த புயத்துக்கு ஈஸ்வரன் க்ருபையைப்
 பற்றலாம். அத்நையும் நமுவும்படி பண்ணுகிறதிறே ஸாத்ய
 நாந்தரபரிக்ரஹம். (அச்யுத) இப்படி ஸர்வோபாயஸூத்ர
 யராயிருப்பாரையும் நமுவவிடாத ஸ்வபூவத்தாலேயிறே
 தேவர்க்கு "அச்யுத:" என்கிற திருநாமம் உண்டாயிற்று.
 "யஸ்மாத் ப்ராப்தா ந ச்யவந்தே, ஸோ஽ச்யுத:" என்றிறே
 திருநாமத்துக்கு நிர்வாஹம், 96. "ஶாகாநிஸ்யாச்யுத!"
 (த்யவாகாநிலயாச்யுத!) என்று தேவரை விஸ்வஸித்துக்
 கையை விட்டவளை அத்தசூசையில் விடாதவரிறே தேவர்.
 97. "த்வம்சாந்மயாச்யுத!" (த்வத்ப்ரஸாத்யாந் மயாச்யுத!)
 என்று சொல்லக்கடவதிறே. ஸர்வஸங்க்ரஹபக்ஷத்தில்
 "நமஸ்தே" என்கிற பத்யத்துக்கு ஸேஷமாகக்கடவது.
 அந்த ப்ரபத்யனமும் உபாயாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வகமாகை
 யாலே.

त्वत्पादकमलादन्यन्न मे जन्मान्तरेऽपि ।

निमित्तं कुशलस्यास्ति येन गच्छामि सद्गतिम् ॥ १० ॥

10. த்வத்பாதகமலாதந்யந்த மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி ।

நிமித்தம் குஸலஸ்யாஸ்தி யேந கச்சாமி ஸத்கூதம் ॥

10. பதவுரை:— யேந—எந்த உபாயத்தினால், ஸத்கூதம்—நற்கதியை, கச்சாமி—அடியேன் அடைவேனோ, தஸ்ய குஸலஸ்ய—அப்படிப்பட்ட உபாயத்துக்கு, நிமித்தம்—காரணமான ப்ரதமஸுக்ருதம், த்வத் பாத கமலாத அந்யத்—உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளிற்காட்டிலும் வேறானது, மே—அடியேனுக்கு, ஜந்மாந்தரேஷ்வபி நாஸ்தி—எப்பிறப்பிலும் இல்லை.

அவ:—(த்வத்பாதகமலாதித்யாதி) “உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் நாமேயானாலும், அநாதிகாலம் இப்படி விஷய ப்ரவணனாய் நம் பக்கலிலே விமுக்யனாய்ப்போந்த ஸம்ஸாரிக்கு விஷயவைமுக்யபூர்வகமாக நம் பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பிறக்கைக்கு அடியான ப்ரதமஸுக்ருதம் இவன்தலையிலே ஆகவேண்டாவோ? இஸ்ஸுக்ருதத்தாலே ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் பின்பன்றோ யதார்த்தஜ்ஞானம் பிறப்பது? அந்த ஜ்ஞானத்தாலேயன்றோ த்யாஜ்யோபாதேய விபாகம் பிறப்பது? த்யாஜ்யநிவ்ருத்திபூர்வகமான ப்ராப்யஸித்திக்கு உபாயம் அபேக்ஷிதமாவது பின்பன்றோ? அத்தாலேயன்றோ ப்ராப்யஸித்தி? இதெல்லாத்துக்கும் அடியான ப்ரதமஸுக்ருதம் இவன்கையாலே ஆகவேண்டாவோ?” என்னில்: “அந்த ஸுக்ருதமும் தேவர் திருவடிகளே; எனக்கு வேறில்லை” என்கிறது. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே யென்று கீழ் உக்தமான அர்த்தத்தை நிகழிக்கிறது என்னவுமாம். “தவ சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி” என்றும், “யோகநாம பரமாம் ஸித்தித்வம் பரமம் தே பதம் விது:” என்றும் ப்ராப்யப்ராபகங்கள் கீழே உக்தமிதே.

வ்யா:— (த்வத்பாத்யகமலாத்யந்யத் குஸலஸ்ய நிமித்தம் மே நாஸ்தி) தேவர் திருவடிகள் ப்ராப்யமுமாய், ப்ராபகமுமானவோபாதி ப்ரத்யமஸுக்ருதமும் எனக்கு தேவர் திருவடிகளையொழிய வேறில்லை. “த்வத்யந்யத் குஸலஸ்ய நிமித்தம் மே நாஸ்தி” என்னவமாயிருக்க, “பாத்ய கமலம்” என்கிற பத்யத்வயங்கள் ப்ராப்யப்ராபகங்களை ஸ்மரிப்பிக்கின்றன. கமலபத்யம் பேராக்யதையை ஸ்மரிப்பிக்கிறவோபாதி பாத்யபத்யம் உபாயத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறது. “சரணத்வந்த்வம் ஸரணம் வ்ரஜாமி” என்று திருவடிகளையிறே உபாயமாகச் சொல்லிற்று. (குஸலஸ்ய நிமித்தம்) மங்குளரூபமான உபாயஸித்திக்கு ஹேதுவான ப்ரத்யமஸுக்ருதம். சேதனனுக்கு மங்குளரூபமாயிறே இவ்வுபாயம் ரஸித்திருப்பது. 98. “बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते” (பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே) என்கிற படியே உபாயஸித்திஹேதுவாய், அநேக ஜன்மஸுக்ருதஸாத்யமாயிருக்கிற புகுவத்ய ஜ்ஞானமாகிற ப்ரத்யமஸுக்ருதம் “த்வத்பாத்யகமலாத்யந்யந்நாஸ்தி” என்னக்கடவதோ? என்னில்: (மே நாஸ்தி) * அஜ்ஞாநியானாலும் எனக்குத் திருவடியொழிய வேறில்லை. ‘அதுவென்?’ என்னில்: ஸுக்ருத கார்யமாவது ஸப்த்யாத்யவிஷயப்ராவண்யத்தினின்றும் மீட்டு இவ்வாத்மாவுக்கு புகுவத்யாபிமுக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையிறே அது. “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ” என்கிறபடியே, இவ்வர்த்த்யம் தேவர் அழகாலே பிறந்த பின்பு, அந்த ஸுக்ருதம் எனக்கு தேவர் திருவடிகளே. (ஜந்மாந்தரேஷ்வபி) அழகைக் காட்டி மீட்டதுவும், ஜந்மாந்தரங்களில் ஒரு ஸுக்ருதவிஸேஷம் உண்டாய், அதன் புலமானாலோவென்னில்: விஷயப்ரவண்களை மீட்கைக்கு ஒரு ஸுக்ருதாபேகை இல்லாமையாலே, அதுவும் வேண்டுவதில்லை. ௩ “என் ஆவியை நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதனை” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததுக்கும்

विज्ञानं यदिदं प्राप्तं यदिदं स्थानमाजितम्।

जन्मान्तरेऽपि मे देव! माभूतस्य परिक्षयः॥११॥

11. விஜ்ஞாநம் யதித்யம் ப்ராப்தம் யதித்யம் ஸ்த்நாநமாஜிதம் ।
ஜந்மாந்தரே஽பி மே தேவ மாபூத் தஸ்ய பரிக்ஷய: ॥

அடி இதுவிநே. (யேந குஸலேந ஸத்யக்யதீம் க்ஷ்ச்யாமி) ஸத்யக்யதீ என்கிறது விலக்ஷணமான ப்ராப்யம். அதாவது:— “போக்யாநாம் பரமாம் ஸித்யதீம் பரமம் தே பத்யம் வித்யு:” என்கிற பரமபத்யம். “யேந குஸலேந ஸத்யக்யதீம் க்ஷ்ச்யாமி, தஸ்ய குஸலஸ்ய நிமித்தம் ஜந்மாந்தரேஷ்வபி த்வத்பாத்யகமலாத்யந்யத் மே நாஸ்தி” என்று அந்வயம். நிக்ஷமனபேத்யத்திலே “யேந உபாயேந ஸத்யக்யதீம் க்ஷ்ச்யாமி, தஸ்ய தத்யக்யதீருபஸ்ய ஹேதுபூதம் உபாயம் ஜந்மாந்தரேஷ்வபி த்வத்பாத்யகமலாத்யந்யத் மே நாஸ்தி” என்ற படி. ஸங்க்ரஹபக்ஷத்தில் “பூர்வஜ” என்கிற பத்யத்தினுடைய விவரணமாயிருக்கிறது. 10.

11. பதவுரை:— தேவ—எம்பிரானே! மே—அடியேனுக்கு, யத் இத்யம் விஜ்ஞாநம்—(நீயே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற) யாதொரு ஜ்ஞானமானது, ப்ராப்தம்—கிடைத்திருக்கிறதோ, யத் இத்யம் ஸ்த்நாநம்—(இந்த ஜ்ஞான விஷயமான அத்யவஸாயமாகிற) யாதொரு நிலை, ஆர்ஜிதம்—(அடியேனால்) ஸம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, தஸ்ய—அவற்றுக்கு, பரிக்ஷய:—குறைவானது, ஜந்மாந்தரே அபி—எப்பிறப்பிலும், மாபூத்—ஏற்படவேண்டாம்.

அவ:— (விஜ்ஞாநமித்யாதி) “ப்ராப்யப்ராபகங்களும், அதுக்கு அடியான ஸக்ருதமும் நாமேயாகிலும் உபாயபூதனுந் நான் மேலே செய்யவேண்டுவதென்?” என்னில்; “பிறந்த விஜ்ஞானமும், ஜ்ஞானமடியாகப் பிறந்த அத்யவஸாயமும் நஸீயாதொழியப்பெறில் “யோக்யாநாம் பரமாம் ஸித்யதீம் பரமம் தே பத்யம் வித்யு:” என்கிற ப்ராப்யபூமியிலே போகவும் வேண்டா; ப்யாவஹமான ஸம்ஸார

நிவ்ருத்தியும் வேண்டா; எனக்கு என்றுமொக்க இதுவே அமையும்” என்கிறது.

வ்யா:—(விஜ்ஞாநம்) விலக்ஷணமான ஜ்ஞானம்; ஸர்வாதிகமான ப்ராப்யவிஷயமாகவும், ஸர்வாதிகமான ப்ராபகவிஷயமாகவும் பிறந்த ஜ்ஞானம். ப்ராப்யங்களில் புகுவத் ப்ராப்திக்கு அவ்வருகாயிருப்பதொரு ப்ராப்யமில்லாதாப்போலே ஸாதனங்களிலும் ஸித்ததோபாயத்துக்கு அவ்வருகாயிருப்பதொன்று இல்லையிறே. (யதித்யம் விஜ்ஞாநம்) ப்ரமாண ஸித்ததமுமாய், ஹ்ருத்யகமலத்திலே ஸந்நிஹிதமுமாயிருக்கிற ஜ்ஞானம். வேதாந்தங்களிலே ப்ராப்யமும், ப்ராபகமும் ஈஸ்வரனையென்று ப்ரஸித்தமிறே. 99. “आमन्वमयः” (ஆநந்தமய:) என்றும், 100. “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:) என்றும், 101. “सर्वगन्धस्सर्वरसः” (ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:) என்றும் ப்ராப்யமாக ப்ரஸித்தமிறே. 43. “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं” (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்று தொடங்கி, 43. “मुमुक्षुर्वै धारणमहं प्रपद्ये” (முமுகுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்றும், 102. “तप्तान्यासमेषां तपसामतिरिक्तामाहुः” (தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:) என்றும், 100. “एष ह्येषानन्द्याति” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி) என்றும் உபாயமாகவும் ப்ரஸித்தமிறே. (ப்ராப்தம்) ப்ரயோஜநாதரபரர்க்கும் ஸாதநாந்தரநிஷ்டர்க்கும் உட்பட உன்னாலே ப்ராபிக்கப்பட்டது. (யதித்யம் ஸ்தானமார்ஜிதம்) ஸ்தானம் என்று ஸ்திதி; அதாகிறது:—இந்த ஜ்ஞானவிஷயமான அத்யவஸாயம். (யதித்யம்) என்று ப்ரதேஸாந்தரத்தில் ப்ரஸித்தியையும், ஸ்வஹ்ருத்ய ஸந்நிதியையும் சொல்லுகிறது. 106. “अवसायादते ब्रह्मन्! नासादयति तत्परम्” (வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந்! நாஸாதயதி தத்பரம்) என்னக்கடவதிறே. ௨ “நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றாரிறே ஆழ்வாரும். (ஆர்ஜிதம்) புகுவத் ப்ரஸாத ஸித்ததமாகையாலே ஜ்ஞானத்தை

ப்ராப்தமென்கிறது. அதி,காரிவிசேஷணமாய், ஈஸ்வரனை அர்த்தித்தே நாம் புருஷார்த்தமாகப் பெறவேண்டுமெனத் தொன்றுகையாலே அத்யவஸாயத்தை ஆர்ஜிக்கப்பட்டது என்கிறது. (ஜந்மாந்தரே஽பி) இஜ்ஜந்மம் நஸித்தாலும், இந்த ஜ்ஞாநாத்யவஸாயங்கள் நஸியாதொழியவேணும் என்கிறது. 'இத்தைப் புருஷார்த்தமாக அபேக்ஷிப்பாரைக் கண்டறியோமே' என்ன: (மே) எனக்கு இதுவே புருஷார்த்தம்; தாம் தாம் அர்த்தித்ததன்றோ புருஷார்த்தமாவது. (தேவ) 'அர்த்திப்பார் உண்டானாலும் நாம் புருஷார்த்தமாகக் கொடுத்துப் போருவதொன்றன்றே' என்ன: (தேவ) ஸம்ஸாரிகளைப்போலே என்னைக்கொண்டு அறியாதொழியவேணும். லீலாரஸம் அனுபவிக்கைக்கு விஷயபூதர் ஸம்ஸாரிகளன்றோ. (தஸ்ய) ஜ்ஞாநாத்யவஸாயங்களுக்குண்டான ஐக்கண்ட்யத்தாலே, ஏகவசந்தாலே சொல்லுகிறது. (பரிக்ஷயோ மாபூத்) ஜ்ஞானத்துக்குப் பரிக்ஷயமாகிறது விஸ்மருதி. அத்யவஸாயத்துக்குப் பரிக்ஷயமாகிறது விநாஸம். ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்பங்களுக்கு விஸ்மருதி விநாஸமின்றிக்கே ஒழியவேணும் என்கிறது. கீழ் பரமபதத்தே கொடுபோகவேணுமென்று அபேக்ஷித்தும், ப்யாவஹமான ஸம்ஸாரத்தைத் தவிர்த்துத் தரவேணுமென்று அபேக்ஷித்தும் வைத்து, ஜ்ஞாநாத்யவஸாயங்களே அமையுமென்றேன் என்றது இவற்றினுடைய ரஸ்யதையாலே. உபகாரஸ்மருதியாலே ஆசார்யன்பக்கல் பிறந்த பேராக்யதாதிஸாயத்தாலே a "தேவு மற்றறியேன்" என்னப் பண்ணிற்றிறே. ஸம்ஸாரிகளை தர்ஸித்தால் ஜ்ஞாநாத்யவஸாயங்கள் முக்தப்ராப்யஸ்துலம் போலேயிறே இருப்பது. b "மேலால் பிறப்பின்மை பெற்று அடிக்கீழ்க்குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு" என்னும் ஆழ்வாருடைய வார்த்தைக்கும் அடி இதுவிறே. ஸங்க்ரஹபக்ஷத்தில் இஸ்லோகம் "நமஸ்தே" என்கிற பதத்தை ஸ்மரித்துக் கிடக்கிறது. 11.

दुर्गतावपि जातायां त्वद्गतो मे मनोरथः।

यदि नाशं न विन्देत तावताऽसि कृती सदा ॥ १२ ॥

12. துர்க்குதாவபி ஜாதாயாம் த்வத்,க,தோ மே மனோரத: |
யதி, நாஸம் ந விந்தே,த தாவதா:ஸமி க்ருதி ஸதா ||

12. பதவுரை:—த்வத், க,த:—தேவரீரிடத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற, மே—என்னுடைய, மனோரத:—மனோரதமானது, துர்க்கு,தெள் ஜாதாயாம் அபி—மிகவும் கீழான நிலை ஏற்பட்டபோதிலும், நாஸம் ந விந்தே,த யதி, —அழியாதிருக்குமேயாகில், தாவதா—அவ்வளவாலே, ஸதா—எப்பொழுதும், க்ருதி அஸமி—க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிறேன்.

அவ:—(துர்க்குதாவபீத்யாதி,) து:க்க,ரூபமான ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியும், ஸுக,ரூபமான தே,ஸப்ராப்தியும் வேண்டா; அதி,காரிவிசேஷணமான ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப, ஸித்,தி,யாலே புருஷார்த்தும் தலைக்கட்டிற்றுமோ? இன்னும் “ஜந்மாந்தரே’பி” என்று ப,க,வத்ப்ராப்தி விரோதி,யான ஜந்மத்தை அநுமதி பண்ணுகையும் விருத்,த,மன்றோ? என்னில்: ‘கீழ் அபேக்ஷித்தவை ஒன்றும் வேண்டா; ஸம்ஸாரியுமாய், அது தன்னிலும் துர்க்கு,தியுமாய்ச் செல்லாநிற்கிலும், தேவர் திருவடிகளில் உபாயோபேயங்கள் முதலான ஸகலலாப,ங்களும் கிடையாதே மனோரத,மாத்ரமேயானாலும், ஸ்வவஸர் போலே என்றுமொக்க க்ருதக்ருத்யனாகாநின்றேன்” என்கிறது.

வ்யா:—(துர்க்குதாவபி ஜாதாயாம்) துர்க்கு,தியாவது:—மநஸ்ஸையொழிய இதர கரணங்கள் உதவாத த,ஸை. அதாகிறது:— அஸக்தியாலே ௧ “ஜயார் கண்டமடைக்கிலும்” என்கிற உத்க்ரமணத,ஸையிலும், ஸ்வாபத்தாலே ப,ாஹ்யகரணங்களடங்க உபஸம்ஹ்ருதமான ஸ்வப்ந த,ஸையிலும். இத்த,ஸையிலேயாய்ச் செல்லாநின்றாலும். (த்வத்,க,த:) ஸ்வரூபரூபகு,ணவிபு,திகளெல்லாம் தனித் தனியேயாகப் பரமமான தேவர் திருவடிகளிலே அடையப்

பட்ட மனோரத, மாத்ரமென்கை. (மே மனோரத:) இழிந்த துறையிலே சபலனுமாய், அவ்வருகு பேராக்ஷமனன் றிக்கே இருக்கிற என்னுடைய மனோரதம். மனோரத, மாவது:—அபேக்ஷிதமான புருஷார்த்தம் ஸித்தி, யாதொழிந்தாலும், அதில் நசையாலே அவற்றை எண்ணுநிற்கை. 'ஸித்தி, யின்றிக்கேயிருக்க மனோரத, மாத்ரமே புருஷார்த்த, மாகக் கூடுமோ?' என்னில்: ஊர்வசியோடே அனுபவித்துப் புண்யக்ஷயத்தாலே விஸ்வலேஷித்துப் போந்தவனுக்கு, வேறு சில விஷயங்களை அனுபவயோக்யமாக்கினாலும், அவற்றில் நெஞ்சு செல்லாதே, அவள்தன்கையே நினைத்திருக்கை புருஷார்த்த, மாமாபோலே இதுவும் கூடும். அவிலக்ஷணவிஷயத்தில் பேராக்ஷங்களைக்காட்டில் விலக்ஷண விஷயத்தில் மனோரத, மாத்ரமே ரஸிக்குமிறே. புகுவத் விஷயத்தில் மனோரத, மாவது:— 104. "பிதா த்வம் மாதா த்வம்" (பிதா த்வம் மாதா த்வம்) என்கிறபடியே ஸர்வவித, ப்ரபுத்தும் அவனையாகவேணுமென்றும், உண்னும் சோறு பருகநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம்' அவனையாகவேணுமென்றும், அவனைப் பெறுகைக்கு உபாயம் அவனையாகவேணுமென்றும் இவையிறே. (யதி, நாஸம் ந விந்தேத) இம்மனோரதம் விஷயாந்தரஸம்ஸர்க்குத்தாலே விச்சேத, ததை அடையாதாகில். 'யதி,' என்கிறது விஷயாந்தரங்கள் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்தில் புகுவம்மனோரத, த்துக்கு விச்சேத, யின்றிக்கே யொழிகையாகிற இது கிடைப்பதொன்றன்றிறே. ஒரு தே, ஸலாப, த்தாலே வந்த ஸுக, ஸித்தி, யோபாதியும், ஸாம்ஸாரிகமான து:க்க, நிவ்ருத்தியோபாதியும், ஜ்ஞாந ஸித்தி, யோபாதியும், இம்மனோரத, ஸித்தி, யும் புகுவத் ப்ரஸாத, யத்தம் என்று கருத்து. (தாவதாஸ்மி க்ருதிஸதா) இம்மனோரத, மாத்ரத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாகா நின்றேன்; என்றுமொக்க க்ருதக்ருத்யனாகாநின்றேன். ஸ்வஸ்த, ஸரீரனா போதோடு ருக்ஷ, ஸரீரனா போதோடு

வாசியற 105. “**आसीना वा शयाना वा तिष्ठन्तो यत्र कुत्र वा**”
 (ஆசீனா வா ஸயானா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா)
 என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்தித்திஸயநாத்யவஸ்தா
 விஸேஷங்களோடு ஜன்மந்தரங்களோடு வாசியற ப்ராப்ய
 ஸித்தியிற்போலே இம்மனோரதஸித்திமாத்ரத்தாலே
 ஸ்ருதக்ருத்யனாகாநின்றேன் என்கை. கீழ் ஸ்லோகத்தில்
 ப்ராப்யஸித்தியில் ஸாரஸ்யம் போலே ஜ்ஞானமாத்ரமே
 ரஸிககும் என்கிறது. இதில் ‘அந்த ஸித்தியும் வேண்டா;
 தத்ஸித்த்யர்த்தமான மனோரதமாத்ரமே அமையும்’
 என்று அந்த ஸாரஸ்யத்தினுடைய எல்லையைச் சொல்லு
 கிறது. ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யமிதே ஸ்ம்ருதிக்கு
 ஸாரஸ்யம். ஆகையாலே, ஸ்மர்த்தவ்யபுகவத்விஷய
 ஸாரஸ்யத்தினுடைய அவதியில்லாமையைச் சொல்லிற்
 ருயத்து. ௨ “**निனைन्तेननुள்ளे निன்று नेक्कुक् कण्ठकं**
अक्षम्पொழுக, निனைन्तिருந்தே सिरमम् तीरन्तेन नेमि
नेदियवने” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்ததற்கு
 முதல் இதுவேயிதே. 106. “**नाहन्तु सख्यो भजतोऽपि जम्तून्**
भजाम्यमीषामनुवृत्तिवृत्तये । यथाऽघनो लघघने विनष्टे तन्निस्तयाम्यभिभूतो
न वेद ॥ एवं मद्योऽजितलोकवेदस्वानां हि वो मय्यनुवृत्तयेऽबलाः । मया
परोक्षं भजता तिरोहितं मासूयितुं मादृथ तन्निधं प्रियाः ॥ न पारयेऽहं
निरवयस्युजां सुसाधु कर्तुं विबुधायुषाऽपि वः । या मा भजनं दुर्जरौह-
मृह्णलं संवृश्य तवः प्रतियातु साऽधुना ॥” (நாஹம் து ஸக்யோ
 பஜதோ஽பி ஜந்தூந் பஜாம்யமீஷாமநுவ்ருத்திவ்ருத்தயே ।
 யதா஽தநோ லப்ததநே விநஷ்டே தச்சிந்தயாந்யந்
 நிப்ருதோ ந வேது ॥ ஏவம் மத்யர்த்தேஜ்ஜிதலோகவேது
 ஸ்வாநாம் ஹி வோ மய்யநுவ்ருத்தயே஽பலாஃ । மயா
 பரோக்ஷம் பஜதா திரோஹிதம் மாஸூயிதும் மார்ஹது
 தத் ப்ரியம் ப்ரியாஃ । ந பாரயே஽ஹம் நிரவத்யஸம்யுஜாம்
 ஸுஸாது கர்த்தும் விபுத்யுஷா஽பி வஃ । யா மா பஜந்
 துர்ஜரகேஹஸ்ருங்கலாம் ஸம்வ்ருஸ்ச்ய தத் வஃ ப்ரதியாது
 ஸா஽துநா ॥) என்றிதே ஸேஷிவார்த்தையும். 12.

न कामकलुषं चितं मम ते पादयोः स्थितम् ।
कामये वैष्णवत्वं तु सर्वजन्मसु केवलम् ॥ १३ ॥

13. ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதுயோஸ்ஸ்திதம் ।
காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வஜந்மஸு = கேவலம் ॥

13. பதவுரை:— தே—தேவாரூடைய, பாதுயோ:—
திருவடிகளில், ஸ்திதம்—நிலைநின்ற, மம் சித்தம்—அடியே
னுடைய மனம், காம கலுஷம் ந—மற்ற ஆசைகளினால்
கலங்கனில்லை; ஸர்வ ஜந்மஸு—எல்லாப் பிறப்புகளிலும்,
வைஷ்ணவத்வம் து கேவலம் — வைஷ்ணவனாயிருக்கும்
தன்மையை மட்டுமே, காமயே—ஆசைப்படுகிறேன்.

அவ:— (ந காமகலுஷமித்யாதி) இஸ்லோகத்தால்
நான் உனக்கேயாயிருக்கும் பாரதந்தர்யஸுகுமே எனக்கு
ப்ராப்யமென்கிறது. “கீழே, பரமபதூத்தைப் ப்ராப்ய
மென்றும், ஸம்ஸாரபுயத்தைப் போக்கித்தரவேண்டு
மென்றும், ‘இவை ஒன்றும் வேண்டா, ஜ்ஞானமே அமையு
ம்’ என்றும், ‘அதுதானும் வேண்டா; மனோரதமாத்திரமே
அமையும்’ என்றும், ப்ராப்யவிரோதியான ஜன்மத்தை
அனுமதி பண்ணியும் இப்படி வ்யாஹதபுராஷணம்
பண்ணிற்றென்? ஒன்றே புருஷார்த்தமாக நிர்ணயித்து
அபேக்ஷிக்கவேண்டாவோ?” என்னில்: “அவை வ்யாஹத
புராஷணமல்ல; அடிமைக்கு ஏகாந்ததேசமான பரம
பதூத்தை ஆசைப்பட்டேன்; அடிமைக்கு விரோதியென்று
ஸம்ஸாரத்தை வேண்டாமென்கிறது; உன்னுடைய
பேடாக்யதாதிசயத்தாலே த்வத்விஷயஜ்ஞானமே அமையு
மென்றேன்; ஜன்மத்தை இசைந்ததும் ஜ்ஞானத்தினுடைய
ஸாரஸ்யாதிசயத்தாலே; இவையெல்லாம் ப்ராஸங்கிகம்;
முதலிலே ‘நமஸ்தே஽ஸ்து’ என்று சொன்ன பாரதந்தர்ய
ஸுகுமே எனக்குக் காமவிஷயம்” என்று புருஷார்த்தத்தை
நிர்ணயித்துத் தலைக்கட்டுகிறது.

வ்யா:— (தே பாதுயோ: ஸ்திதம் மம சித்தம் ந காம கலுஷம்) நிருபாதி,கஸேஷியாய், நிரதிஸயபே,பாக்யனா யிருந்துள்ள உன்னுடைய திருவடிகளிலே ஸ்திதமான என்னுடைய சித்தம் வேறென்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்த மாக நினைத்துக் கலங்குகிறதன்று. “ஜிதம் தே புண்டரீ காக்ஷ” என்கிறபடியே நான் இருந்தவிடத்தே வந்து முகம் காட்டி, ருசியைப் பிறப்பித்துப் புகுரநிறுத்தினபடி யாலே நிருபாதி,கஸேஷித்வமும், நிரதிஸயபே,பாக்யத்வமும் எனக்கு அனுபூதமிறே. (ஸ்திதம்) ஸம்ஸ்திதம். 107. “यस्याऽस्मि” (யஸ்யா:ஸ்மி) என்கிறபடியே வந்தேறியன் றிக்கே, 108. “गुणैर्दास्यमुपागतः” (குணைர்த்யாஸ்யமுபாகுத:) என்கிறபடியே அழகுக்குத் தோற்று இழிந்த என்னுடைய நெஞ்சாகையாலே விஷயாந்தரம் கண்டு போகுவதொன் றன்று என்கை. (மம சித்தம்) ௨ “என் மனனே” என்னுமா போலே நெஞ்சினுடைய புவ்யதையைக் கண்டு உகக் கிருன். (வைஷ்ணவத்வம் து) ‘து’ஸப்தத்தாலே அவதார ணத்தைச் சொல்லுகிறது. வைஷ்ணவத்வமாவது, — பகுவத்பாரதந்தர்ய ஸுகுமாதல், ததுநுகுலவ்ருத்தியாதல். 109. “एतमाबन्धमयमात्मानमुपसंक्रामति” (ஏதமானந்தமயமாத்மாந- முபஸங்க்ராமதி), 110. “अनुसञ्चरन्” (அநுஸஞ்சரந்) என்றும், 111. “येन येन धाता गच्छति, तेन तेन सह गच्छति । छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत् ॥” (யேந யேந தாதா கச்சதி, தேந தேந ஸஹ கச்சதி । சாயா வா ஸத்த்வமநுகச்சேத் ॥) என்றும் வேதாந்தங்கள் பாரதந்தர்யத்தையே புருஷார்த்த மாகச் சொல்லிற்றினவிறே. 112. “कुरुष्व मामनुचरं” (குருஷ்வ மாமநுசரம்) என்னக்கடவதிறே. 13.

தெலுங்கு லிபியில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யாந ஸ்ரீகோஸத்தில், 13-வது ஸ்லோக வ்யாக்யாநத்தின் கடைசியில் காணப்படும் அதிகபாடம்

(காமயே) ஸங்குத்தளவன்று என்கை. “தவ பரிஜந பூவம் காமயே”[ஸ்தோ-ர 47] என்று அருளிச்செய்ததுக்கும் முதலிறே இது. கேவலபத்யத்தாலே இத்தலைக்கு ரஸித் திருக்கும்படியன்றிக்கே ஸ்ரக்ஷந்த்யநாதிகளைப்போலே அத் தலைக்கே பேராக்யமாயிருக்குமென்கை, ௩ “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே” என்னக்கடவதிறே. பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமா யிருக்குமவனுக்கு அனுகூலவ்ருத்தியில் வந்தால் ஸ்வபூவ நியதியில்லை; 111. “தத்யதா தருணவதஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம்” என்று ரக்ஷயரக்ஷகத்வநியதி கண்டிலோமிதே. “பூராதா பூர்த்தா ச பூந்து, ஸ்ச பிதா ச மம ராக்யவ:” என்று இளையபெருமானும் ஒரு முறையிலே வ்யவஸ்திதராய் நின்றிலரிதே. தேரிலே ஏறினபோது சூத்ரசாமரத்யாரி களாய் நின்றூப்போலே, காட்டிலே போகிறபோதும் கூந்திர பிடகாத்ரரானாரிதே. தலைநீர்ப்பாட்டிலே பரிமாறுகிற பிராட்டியும் “தேவத்வே தேவதே, ஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ” என்று அபிமதனுக்கு அனுவரூபமான ரூபமே தனக்கும் ரூபமாகப் பரிக்ரஹித்தாளிதே. 272. “யத்யா யத்யா ஹி கௌஸல்யா” என்கிறபடியே கௌஸல்யாரும் ஒரு முறையிலே நின்றிலளிதே சக்ரவர்த்தியைக் குறித்து. (ஸர்வஜந்மஸு) நித்யனான ஆத்மாவுக்கு ஜந்மமாவது,— ஸாரீர ஸம்யோக்யமிதே. ஸேஷத்வரஸம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுமாகில், ஜந்மபரம்பரைகளை அனுமதி பண்ணினாலும் விரோத்யுமில்லையென்கை. “ஸம்ஸாரேதஸ்மிந் பூயா வஹே மாம் பாஹி” [8] என்கிற இதுவும் த்யாஸ்யரஸத்துக்கு விரோதி, என்றிதே. இத்தால் ஜந்மஸம்பூந்த்யமறுகை ஸ்வயம்புருஷார்த்த்யமன்றென்கை. அத்வா, (ஸர்வஜந்மஸு) 80. “அஜாயமானோ பூஹுத்யா விஜாயதே” என்றும், “பூஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி” என்றும் ஜகத்யரக்ஷணார்த்த்யமாக அவதரிக்கும் அவதாரங்கள்தோறும் தொடர்ந்து அடிமை செய்யவேணும் என்றெனென்றுமாம்.

इत्येवमनया स्तुत्या स्तुत्वा देवं दिने दिने।

किङ्करोऽस्मीति चात्मानं देवायैव निवेदयेत्॥ १४॥

14. இத்யேவமநயா ஸ்துத்யா ஸ்துத்வா தேவம் திநே திநே ।
கிங்கரோ஽ஸ்மீதி சாத்மாநம் தேவாயைவம் நிவேத்யேத் ॥

14. பதவுரை:— இதி ஏவம் — இம்மாதிரியாக, அநயா ஸ்துத்யா — இந்த ஸ்தோத்ரத்தாலே, தேவம் — எம்பெருமானே, திநே திநே—தினந்தோறும், ஸ்துத்வா—துதித்து, கிங்கர: அஸ்மி இதி ச—(அடியேன்) உனக்கு அடிமையாக ஆகவேணும் என்று, தேவாய—ஸர்வேஸ்வரன் பொருட்டு, ஏவம்—இம்மாதிரியாக, நிவேத்யேத்—(ஆத்மாவை) ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன்.

அவ:—(இத்யேவமீத்யாதி) இதில் ஓடின பாவவ்ருத்தியின்றிக்கே ஒழிந்தவன் இப்பாசுரத்தை நாடோறும் படித்து, 'அடியேனாகவேணும்' என்று ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவான்.

வ்யா:—(இத்யேவம்) 'இதி' என்றும், 'ஏவம்' என்றும் அர்த்தத்தினுடையவும் ஸப்தத்தினுடையவும் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. இத்தால் அல்லாத ஜிதந்தைகளிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. (அநயா ஸ்துத்யா) 1. "जितन्त इति मन्त्रेण" (ஜிதந்த இதி மந்த்ரேண) என்று ப்ரதேஸாந்தரத்திலே மந்த்ரமாகச் சொல்லிற்று; இங்கு ஸ்தோத்ரமாகச் சொல்லிற்று; இதுக்கு அடி என்? என்னில்: "மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:" என்கிறபடியே அநுஸந்தாதாவை உத்தரீப்பிக்குமென்றிட்டு மந்த்ரமென்கிறது. ஸ்தவ்யனாய், ஸ்தவ்ப்ரியனான ஈஸ்வரன் திருச் செவி சாற்றினால் முகமலருமதாகையாலே ஸ்தோத்ரமென்கிறது. (தேவம்) , 113. "साक्षादेवः पुराणोऽसौ" (ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோ஽ஸௌ) என்று நிருபாதி, தேவனாகச் சொல்லக்கடவதே. (திநே திநே) அர்த்த

ஜ்ஞானம் உடையவனுக்கு இந்த ஸப்,தே,ராச்சாரணம் காதூசித்கமாகவுமாம்; இந்தப் பாசுரத்தைப் பற்றுமவனுக்கு நான்தோறும் உச்சரிக்கவேணும். (கிங்கரோடஸமீத்யாதி,) நான் கிங்கரனாகவேணுமென்று ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவான். ' இவ்வித அநுஷ்டானத்துக்கு ப்ரயோஜனமென் ? ' என்னில்: விலக்ஷணராயிருப்பார் சொன்ன பாசுரத்தை தேஹாத்மாபி,மானிகள் சொன்னாலும், அவர்களை நினைத்து, அவர்களைப்போலே ஈஸ்வரன் விஷயீகரிக்கும் என்று கருத்து. ' எது போல ? ' என்னில் : ஓர்ற்று நல்ல கன்றிட்டாக் கறந்த பசு, பின்பு அசல் கன்றிட்டாலும் மறைத்துத் தோற்கன்றை மடுவிக்க, பின்புத்தைக் கன்றையே நினைத்துப் பால் சுரக்குமாபோலே.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த
ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

**ஜீதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானத்திலுள்ள
சீல கடின பதங்களுக்கு அர்த்தங்கள்**

பக்கம்

- (176) ப்ரதிபாதநம்—அறிவித்தல். பெளருஷேயம்—புருஷனால்
செய்யப்பட்டது. துஷ்ப்ராபமான—அடைய அரிதான.
- (177) ப்ரதிபாத்யன் — அறிவிக்கப்படுபவன். லபித்து —
அடைந்து.
- (178) பரிச்சேதி,க்க—அளவிட. அநந்யஸாத்யன்—மற்றொரு
ரூல் அடையமுடியாதவன். அநந்யார்ஹஸேஷபூதன்—
வேறொருவனுக்கு உரித்தானவனல்லாத அடிமை.
- (179) க்ரஸ்தர்—பிடிக்கப்பட்டவர்கள். ப்ரவணர்—ஈடுபட்ட
வர்கள். ஸரண்யதை—ஸரணமடையத்தகுந்தவனாயிருக்
கும் தன்மை.
- (180) விஷயாந்தரம்—வேறு விஷயங்கள்.
- (181) அடி-காரணம். பர்யாயம்—ஒரே பொருளையுடைய சொல்.
- (182) முமுஷுஸிஸ்ருஷ்யா—மோகத்தில் இச்சையுடையவனை
ஸ்ருஷ்டிப்பதில் விருப்பத்தால்.
- (183) கர்மோபாதி,கம்—கர்மத்தைக் காரணமாகக் கொண்டது.
நிருபாதி,க—ஒரு காரணத்தால் ஏற்படாத; இயற்கை
யான. மறித்து—மறுபடியும். பரித்ராணம்—ரக்ஷணம்.
ப்ரோதஸாஹனம்—தூண்டுதல்.
- (184) அவிச்சி,நம்—இடைவிடாதது.
- (185) அஸங்க்யாதம்—கணக்கற்றது. ஸுஸகம்—ஸுலபமாகச்
செய்யத்தக்கது. வ்யவஸிதர்—நீர்மானத்தையுடையவர்.
- (186) வ்ருத்தம்—நடத்தை. பரது,க்க,ஸஹிஷ்ணுத்வம்—பிற
ருடைய துக்கத்தை ஸஹியாமை.
- (187) அதி,க்ருதர் — அதிகாரமுள்ளவர்கள். கௌணம்—
அழகியம்.
- (189) ஸ்ரஷ்ட்ரந்தரவ்யாவ்ருத்தி — மற்ற ஸ்ரஷ்டாக்களின்
இன்மை.
- (190) நைரபேக்ஷயம்—அபேக்ஷியாமலிருக்கும் தன்மை.
- (192) கர்மீப,வித்தவர்—விஷயமானவர்.
- (193) அவத,ரணம்—ஏவகாரம்.
- (194) உக்தம்—சொல்லப்பட்டது.

- (196) ஸ்வரூபாந்யத்யாப்யாவம் — ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடு. தத், க, ததே, ஞம்—அவரிடமிருக்கும் தே, ஞம்.
- (197) அதீந்த், ரியம்—இந்திரியங்களுக்கு எட்டாதது. கே, ஞசரம்—விஷயம்.
- (198) தாத், ர்த்யம்—அவர்க்காயிருக்கும் இருப்பு. அப்ராப்தம்—தகாதது.
- (200) யுக, பத்—ஒரே சமயத்தில். அக்ருத்யகரணம்—செய்யத் தகாததைச் செய்தல்.
- (201) அக, டிதம் — செய்யமுடியாதது. ப்ராபிக்க — அடைய. க்ருதக்ருத்யன்—செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்தவன்.
- (203) அண்ட், ஞந்தர்வார்த்தி—அண்ட், த்திற்கு உள்ளிருப்பவன்.
- (204) ப்ரத, ஞநாத் அதி, கம்—ப்ரக்ருதியைவிட மேலானது.
- (206) ஸரீரானுப, ந்தி,—ஸரீரத்தைச் சேர்ந்தது. ஸேஷத்வம்—அடிமையாயிருக்கும் தன்மை.
- (207) ந்யஸ்தப, ரன்—புராத்தை வைத்தவன்.
- (208) உடலாண—ஸாத், னமான. அந்யபரதை—மற்றவைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் தன்மை. கரணங்கள்—இந்த், ரியங்கள்.
- (209) து, ரிதங்கள்—பாபங்கள்.
- (210) ஸமுச்சயிக்கிறது-கூட்டுகிறது. தலைக்கட்டுதல்-முடித்தல். அனுஷ்டே, யம்—அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.
- (212) வைமுக்யம்—விமுக்யுயிருக்கும் தன்மை. த்யாஜ்யம்—கைவிடத்தக்கது. உபாதே, யம் — எடுத்துக்கொள்ளத் தக்கது.
- (214) விலக்ஷணமான—மேலான.
- (215) ஸந்நிஹிதம்—அருகிலிருப்பது. அத்யவஸாயம்—உறுதி.
- (217) ஸ்வவஸர்—ஸ்வதந்த்ரர். ஸ்வாபம்—தூக்கம்.
- (218) நசை-ஆசை. ப்ரஸாத்யாயத்தம்—அருளாலே ஏற்பட்டது. ருக், ணஸரீரன்—வியாதியுள்ள சரீரத்துடன் கூடியவன்.
- (219) ஸாரஸ்யம்—இனிமை. அவதி,—எல்லை. இதே—அல்லவா. ஓபாதி—போல.
- (220) வ்யாஹதப, ஞணம்—மாறான பேச்சு.
- (221) ஸேஷித்வம்—ஸ்வாமியாயிருக்கும் தன்மை. ப், வ்யதை—அடங்கியிருக்கும் தன்மை.
- (223) ஸ்தவ்யன்—ஸ்தோதரம் செய்யத்தக்கவன்.
- (224) காத், ஞசித்கம்—சிலசமயங்களிலுள்ளது.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸரயே நம:

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு

—[O]—

1. ஜிதந்த இதி மந்த்ரேண
[‘ஜிதந்தே’ என்னும் மந்திரத்தினால்.]
2. அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருதயா வா விதிதயா
ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா ஜகதி கதிமந்யாமவிதுஷாம் ।
கதிர் கம்யஸ்சாஸௌ ஹிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ:
ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ க்ரு பகவாந் ஸௌநகமுநி: ॥
[பகவத்விஷயத்தில் அறியாமையினாலாவது, நன்றாக
அறிந்திருப்பதினாலேயாவது, தன் பக்தியின் ஆதிக்கயத்
தினாலேயாவது இவ்வுலகில் வேறு உபாயத்தை அறியா
தவர்களுக்கு, ‘உபாயமும் உபேயமும் இந்த ஹரியே’ என்று
‘ஜிதந்தே’ என்று பெயரையுடைய மந்த்ரத்தின் ரஹஸ்
யத்தை பகவான் ஸௌநகமுனி வெளிப்படுத்தினாரென்கூ.]
3. ஸ்தோ-ப்ர (298)
4. „ (323)
5. „ (224)
6. யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்யதே ।
கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணத்மாபஹாரிண ॥
[பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவ
னொருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானோ, ஆத்
மாவை அபஹரிப்பவனான அந்தத் திருடனால் செய்யப்
படாத பாபம் எது ?]

7. யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ் தவைஷ ஹ்ருதி, ஸ்திதி: |
தேந சேதுவிவாத்யஸ்தே மா க்ஷங்க்யாம் மா குருந் க்ஷம: ||

[எல்லாரையும் நியமிப்பவனும், ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவி-
லிருப்பவனும், எல்லாருக்கும் இனியவனாயிருப்பவனும்
எவனோ, அவன் உன்னுடைய ஹ்ருத்யத்திலிருக்கிறான்.
அவனுடன் உனக்கு விவாத்யமின்றியிலே இருந்ததாகில்,
க்ஷங்க்யுக்கும், குருக்ஷேத்ரத்திற்கும் நீ போகவேண்டிய
தில்லை.]

8. க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்பேஸ்வரஜ்ஞாநாத் விஸுத்தி: பரமா மதா
[ஜீவனுக்கு ஈஸ்வரனை அறிவதாலேயே மேலான ஸுத்தி,
உண்டாவதாக எண்ணப்படுகிறது]

9. பரமேஸ்வரஸம்ஜ்ஞோஜ்ஞ! கிமந்யோ மய்யவஸ்திதே |
தத்யாபி மர்த்துகாமஸ்தவம் ப்ரப்யரவீஷி புந: புந: ||

[மூடா! பரமேஸ்வரன் என்கிற பெயரையுடையவன், நான்
இருக்கும்போது வேறு எவன் உளன்? அப்படியிருந்த
போதிலும், சாவதற்கு விருப்பமுள்ளவனான நீ மறுபடியும்
மறுபடியும் (அப்படியே) சொல்லுகிறாய்.]

10. த்வித்யா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் |

ஏஷ மே ஸஹஜோ தேயாஷ: ஸ்வபூவோ துரதிக்ரம: ||

[இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டாலும், இம்மாதிரி ஒருவனுக்கும்
வணங்கமாட்டேன். இது என்னுடன் பிறந்ததான தேயாஷம்.
(அவரவர்களுடைய) ஸ்வபூவம் மீறமுடியாததன்றோ.]

11.- ஸ்தோ-ப்ர (61)

12. விலாஸலலிதம் ப்ராஹ் ப்ரேமக்யூர்ப்பபூராலஸம் |

வஸ்த்ரே ப்ரக்ஷுஹ்ய கேயாவிந்த்ய! மம கேஹம்

வ்ரஜேதி வை ||

7. மதுஸங்குதி 8-92. 8. யாஜ்ஞவல்க்யஸங்குதி 9-1.

9. வி-பு 1-17-23. ஹிரண்யவாக்யம். 10. ரா-பு 86-11. ராவண
வாக்யம். 12. வி-பு 5-20.11.

[அந்தக் கூனியானவள், கண்ணனுடைய வஸ்திரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, “கோவிந்தா! என்னுடைய வீட்டிற்குப் போகவேணும்” என்று விளையாட்டாயிருப்பதும், அழகானதும், நிறைந்த அன்பை அடக்கிக்கொண்டிருப்பதால் மெதுவாயிருப்பதுமான வார்த்தையைச் சொன்னாள்.]

13. புந: புந: ப்ரணம்யாஹ மாலாகாரோ஽திவிஸ்மித: |

[மிகவும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தவரான மாலாகாரர் மறுபடியும், மறுபடியும் வணங்கிச் சொன்னார்.]

14. ஹ்ருஷீகாணிந்த்,ரியாண்யாஹுஸ் தேஷாமீஸோ

ஹ்ருஷீகேஸ இதி க்யாத:..... [யதோ புவாந் |

[இந்திரியங்களை ‘ஹ்ருஷீகங்கள்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். நீர் அவைகளுக்கு ஈசனாயிருப்பதால் ஹ்ருஷீகேஸன் என்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறீர்.]

15. யஸ் சகஷுஷி திஷ்ட,ந்—வாசி திஷ்ட,ந்

[எவனொருவன் கண்ணிலிருக்கிறானோ, எவன் வாக்கிலிருக்கிறானோ...]

16. ஸ்தோ-ப்ர (183) .

17. ,, (115)

18. ,, (118)

19. அஜோ஽பி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோ஽பி ஸந் |

ப்ரக்ருதம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்புவாம்யாத்மமாயயா ||

[பிறப்பற்றவனாகவும், அழிவற்றவனாகவும், பூதங்களுக்கு ஈஸ்வரனாகவுமிருந்தபோதிலும், என்னுடைய ஸ்வபாவத்தைக்கொண்டு, என் ஸங்கல்பத்தாலே நான் பிறக்கிறேன்.]

20. ஸ்தோ-ப்ர (187)

13. வி-பு 5-19-23. 15. ப்ருத 5-7-22. 19. கீதை 4-6.

ஸ்தோ—89

21. பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாஸராய ச துஷ்க்ருதாம் ।
தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே, யுகே ॥

[ஸாதூக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், வைதிகதர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுகந்தோறும் நான் பிறக்கிறேன்.]

22. ஸ்தோ-ப்ர (119)

23. " (249)

24. மனுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித் யததி ஸித்யுயே ।
யததாமபி ஸித்யுநாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்தவத:॥

[மனுஷ்யர்களில் ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் ஒருவனே ஸித்யுயடையும் வரையில் முயற்சி செய்கிறான். ஸித்யுயடையும் வரையில் முயற்சி செய்பவர்களிலும் (பல்லாயிரத்தில்) ஒருவன்தான் என்னை உண்மையாக அறிகிறான்.]

25. ஸ்தோ-ப்ர (228)

26. கிம் ஜபந் முச்யதே ஜந்தூர் ஜந்மஸம்ஸாரபுந்தநாத் ।

[ஜந்துவானவன் எதை ஜபிப்பதினால் ஜன்மஸம்ஸாரங்களாகிற கட்டுகளிலிருந்து விடுபடுகிறான் ?]

27. பவித்ரம் பரமம் புண்யம் தேஃஸோதயம் ஸர்வகாமதுக் ।
யஸ்மிந் வாஸரமாத்ரேண வாஸம் வித்யுததாம் ந்ருணம் ॥
பயாந்வயா விநஸ்யேயுர் லோபமோஹாத்யோ த்விஜ ॥

[ப்ரஹ்மணரே! யாதொரு தேஃஸத்தில் ஒரு நாள் மாதிரம் வாஸம் செய்யும் மனிதர்களுக்கு, பயகாரணங்களும், லோபம், மோஹம் முதலியவைகளும் நசிக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட இந்த தேஃஸம் மிகவும் புனிதமாகவும், மனிதர்களுக்கு மோகேஷாபாயமாகவும், எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுப்பதாகவுமிருக்கிறது.]

21. கீதை 4-8. 24. கீதை 7-3. 26. ஸஹஸ்ரதாமாத்யாயம்.
27. சூரபுராணம்-11.

28. விஷ்ணுபக்திபரோ தேவோ விபரீதஸ் தத்யாடஸுர: |

[விஷ்ணுபக்தியில் ஈடுபட்டவன் தேவன்; அப்படியே பக்தி யற்றவன் அஸுரன்.]

29. துவௌ பூதஸர்க்கௌ லோகேதஸ்மிந் தைவ

ஆஸுர ஏவ ச |

[இவ்வுலகில் பூதங்களின் உற்பத்தி — தைவமென்றும், ஆஸுரமென்றும் இருவிதம்.]

30. ஸர்வலோகஸரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே |

நிவேத்யத மாம் கசிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம் ||

[மஹாத்மாவும், எல்லா உலகுக்கும் ஸரண்மடையத்தகுந்த வனுமான ராகவனுக்கு இங்கு வந்திருப்பவனும், விபீஷண னென்ற பெயரையுடையவனுமான என்னை சீக்கிரமாக அறிவியுங்கள்.]

31. ஸ்தோ-ப்ர (202)

32. „ (196)

33. „ (312)

34. பாபாநாம் வா ஸுபாநாம் வா வதாரஹாநாம் ப்லவங்கம |
கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி ||

[வானர! பாபிகளாயினும். புண்யமுள்ளவராயினும், கொல் லத்தகுந்தவர்களாயிருந்தாலும் குணவானாயிருப்பவனால் (அவன் விஷயத்தில்) கருணை காட்டப்படவேண்டும். அப ராதம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.]

35. அநாலோசிதவிசேஷாட்யேஷலோகஸரண்ய

[(ஆஸ்ரயிப்பவர்களின்) குணகுணங்களை நிரூபணம் செய யாமலிருப்பவனே! எல்லா உலகுக்கும் ஸரண்யனே!]

28. விஷ்ணுத, ச்மம் 109-74. 29. கீதை 16-6.

30. ரா-யு 17-17. 34. ரா-யு 116-44. 35. ஸரணுக, திகுத்யம்-5.

36. ஸ்தோ-ப்ர (44)

37. „ (83)

38. ஸ ஹி தம் ப்ரதிஜக்ஷராஹ பார்யாஹர்த்தாரமாக்யதம் !

கபோதோ வாநரசர்ரேஷ்ட, கிம் புநர் மதுவிதோ ஜந: ||

[வானரத்தலைவனே! மனைவியைக் கொன்றவனும், தன்னை அடைந்தவனுமான அவ்வேடனை அந்தப் புரு வரவேற்ற தன்றோ. என்னைப்போன்ற மனிதனைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?]

39. ஸ்தோ-ப்ர (322)

40. „ (239)

41. ஏவமுக்தாஸ் த்ரய: பார்த்த்யா யமௌ ச ப்ரதர்ஷயா: |

த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமஸ்சக்ருர்

ஜநார்த்தநம் ||

[இம்மாதிரியாகச் சொல்லப்பட்டவர்களும், ப்ரதகுலத்தில் உதித்தவர்களுள் சிறந்தவர்களுமான குந்தீபுத்ரர்கள் மூவரும், (மாதுரியின்) இரட்டைப் பிள்ளைகளுமாகிய எல்லாரும், த்ரௌபதியுடன் கூடியவர்களாய் ஜனார்தனனை நமஸ்கரித்தார்கள் (ஸரணமடைந்தார்கள்).]

42. ஸ்தோ-ப்ர (121)

43. „ (38)

44. ஆகாஸாத வாயு: | வாயோரக்யநி: |

அக்ஷேராய: | அத்யப்ய: ப்ருதிவீ ||

[ஆகாஸத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று; வாயுவிலிருந்து அக்ஷனி உண்டாயிற்று; அக்ஷனியிலிருந்து ஜலம் உண்டாயிற்று; ஜலத்திலிருந்து பூமி உண்டாயிற்று.]

45. ப்ரஹ்மா ஸ்ருஜத்யாதிகாலே மர்சிப்ரமுக்யாஸ் தத: |

உத்பாத்யந்த்யபத்யாநி ஜந்தவஸ்ச ப்ரதிக்ஷணம் ||

38. ஈ.பு 18-25. 41. பார்-ஆர192-56.

44. ஸுபூலோபனிஷத்-1. 45. வி.பு 1-22-35.

[பிரமன் ஆதி,காலத்தில் ஸ்ருஷ்டி செய்கிருன்; பிறகு மரீசி முதலியவர்களும், எல்லா ஜந்துக்களும் மக்களைக் கண்ணத்தோறும் உண்டுபண்ணுகின்றனர்.]

46. ஸோடபி,த்யாய ஸரீராத் ஸ்வாத் லிஸ்ருக்ஷர்

விவிதா: ப்ரஜா: |

அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸ ப்ஜமவாஸ்ருஜத் ||

[அந்தப் பரமாத்மா தம்முடைய ஸரீரத்தினின்றும் பல விதமான ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டி செய்ய விருப்பமுள்ளவராய் ஸங்கல்பித்து, முதலில் நீரையே ஸ்ருஷ்டித்தார்; அந்த ஜலத்தில் (தன் ஸக்தியாகிய) விதைையை விதைத்தார்.]

47. ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்குகர்த்தா

ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச |

ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தூபிரஸேஷமுர்த்திர்

விஷ்ணுர் வரிஷ்டே, வரதே, வரேண்ய: ||

[ஸ்ருஷ்டி செய்யப்படுபவனும் அவனே; பிரமன் முதலிய அவஸ்தைகளால் ஸ்ருஷ்டி செய்பவனும் அவனே; அவனே (உலகை) ரக்ஷிக்கிருன்; (உலகை) விழுங்குகிருன்; அவனே காப்பாற்றப்படுகிருன். எல்லாவற்றையும் ஸரீரமாகக் கொண்ட விஷ்ணுவே மேலானவன்; வரங்களைத் தருபவன்; வரிக்கத்தகுந்தவன்.]

48. தத்யபி,த்யாநாதே,வ து தல்லிங்காத் ஸ: |

[(மஹாத்மாதி,வஸ்துக்களுக்கும்) புருஷோத்தமனே (காரணம்); அவனுடைய ஸங்கல்பரூபமான அந்த அடையாளத்தாலே.]

49. ஸ்தோ-ப்ர (148)

50. ப,சு,வத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்

[ப,சு,வத்ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதான (ப்ரக்ருதியை).]

46 மனு 1-8. 47. வி.பு 1-2-70. 48. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-14.

50. ஸானுக,திசு,த்யம்-12.

51. ஸத்த்வாத்யோ ந ஸந்தீஸே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா: |

ஸ ஸுத்த்யஸ் ஸர்வஸுத்தேய்ய: புமாநாத்ய: ப்ரஸீத்யு ||

[எந்த ஈஸானிடத்தில் ப்ராக்ருதகுணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்கள் இல்லையோ, ஸுத்தியர்களான எல்லோரையும்விட சுத்தான அந்த ஆதிபுருஷன் உகந்தருளுவானாக.]

52. ஸ்தோ-ப்ர (230)

53. ,, (47)

54. ஸம்ஸாரார்ணவமக்ஷநாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் |

விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித்யந்தி பராயணம் ||

[ஸம்ஸாரமாகிற கடலில் முழுகினவர்களும், விஷயங்களினால் சூழப்பட்ட மனத்தை உடையவர்களுமான மனிதர்களுக்கு, விஷ்ணுவாகிற ஓடத்தைத் தவிர, (அக்கடலைக் கடக்க) மேலான ஸாத்யனம் வேறு ஒன்றுமில்லை.]

55. மயி ப்ருத்யே ஸ்திதே தேவாநாஹ்ஞாபயத கிம் ந்ருபை:

[நான் உங்களுக்கு த்யானையிருக்கையில், நீங்கள் தேவர்களுக்கே ஆஜனையிடலாமே! அரசர்களைக் கணிசிக்க வேண்டாவே.]

56. ஸ்தோ-ப்ர (177)

57. பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணந்யாயுதாநி

ப்ரவரகுணக்யாஸ்ச ஹ்ஞாநஸக்த்யாத்யஸ்தே |

பரமபத்யமாண்ட்யாந்யாத்மதேஹஸ் தத்யாத்மா

வரத்ய! ஸகலமேதத் ஸம்ப்ரிதார்த்தம் சகர்த்த்யு ||

[வரதனே! (விஷ்வக்ஸேனார். ஆதிஸேஷன் முதலிய) பரிஜனங்களும், (சூத்ரம், சாமரம் முதலிய) பரிச்சுத்தங்களும், ஆபரணங்களும், ஆயுதங்களும், ஹ்ஞானம், ஸக்தி முதலிய அந்தச் சிறந்த குணஸமூஹங்களும், ப்ரீவைகுண்டமும், அண்டங்களும், உன்னுடைய திய்வயமங்கள்

51. வி.பு 1-9-44.

54. விஷ்ணுதர்மம் 1-59.

55. வி.பு 5-21-12.

57. வரத்யாஜஸ்தவம்-63.

விக்ரஹமும், திவ்யாத்மஸ்வரூபமுமாகிய இவையெல்லா
வற்றையும் அடியவர்களுக்கு ஆக்கிவைத்தாய்.]

58. யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன், எல்லா வஸ்துக்களுடைய
ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வபாவங்களையும் அறிகிருளோ, எவ
னுடைய ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ...]

59. ஸ்தோ-ப்ர (205)

60. „ (180)

61. ந மே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபுரணாநி ச |
தம் விநா கைகயீபுத்ரம் புரதம் தத்மசாரிணம் ||

[தத்மவழிப்படி நடப்பவனும், கைகேயியின் புத்திரனுமான
அந்த புரதனில்லாமல். எனக்கு ஸ்நானமும், வஸ்த்ரங்
களும், ஆபரணங்களும் இஷ்டமில்லை.]

62. ஸ்தோ-ப்ர (169)

63. புருஷ ஏவேத்யம் ஸர்வம் | யத் பூதம் யச்ச ப்ய்யம் |
உதாம்ருதத்வஸ்யேஸாந: | யதந்நேநாதிரோஹதி ||

[எந்த ஜகத்தானது முன் கல்பத்திலிருந்ததோ, எது பின்
வரும் கல்பத்தில் உண்டாகப்போகிறதோ, எது இந்தக்
கல்பத்திலிருக்கிறதோ, எந்த உலகம் அன்னத்தினால்
மறையாமலிருக்கிறதோ, இந்த எல்லா உலகும் புருஷ
னாகிற நாராயணனே. மோக்ஷத்திற்கும் இவனே ப்ரபு.]

64. ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா புருஷ: | ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத் |
ஸ பூமிம் விஸ்வதோ வ்ருத்வா | அத்யதிஷ்டத்

த்யஸாங்குலம் ||

[புருஷன் ஆயிரம் தலைகளையுடையவன்; ஆயிரம் கண்
களை உடையவன்; ஆயிரம் கால்களை உடையவன்; அவன்

58. முண்டுகோபனிஷத் 1-1-10. 61. சா-பு 124-6.

63. புருஷஸூக்தம் 1-2. 64. புருஷஸூக்தம் 1-1.

பூமியை முழுவதும் வியாபித்து, அனந்தயோஜனப்ரமாணமான பூரஹ்மாண்டத்தை ஆக்ரமித்தான்.]

65. ஸ்தோ-ப்ர (82)

66. த்வம் ஹி ஸத்யவ்ரதஸ் ஸூரோ தூர்மிகோ த்ருடவிக்ரமஃ |
பரீக்ஷயகாரீ ஸம்ருதிமாந் நிஸ்ருஷ்டாத்மா ஸுஹ்ருத்ஸு ||

[நீர் பழுதாகாத வ்ரதத்தையுடையவர்; சூரர்; தூர்மிஷ்டூர்; திடமான பராக்ரமமுள்ளவர்; (எல்லாமறிந்தவராயிருந்தும்) ஆலோசித்துக் காரியங்களைச் செய்பவர்; (உம்மிடம் ஆஸாலேஸம் உடையவரையும்) எப்போதும் நினைவிற் கொண்டிருப்பவர்; நன்சான்றாளுக்குத் தம்மையே கொடுப்பவர்.]

67. பரா஽ஸ்ய ஸக்திர் விவிதௌ ஸ்ருயதே

ஸ்வாபாவிஃ ஜ்ஞாநபுலக்ரியா ச |

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான ஸக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், புலமும், (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.]

68. யோ வேத்தி யுக்யபத் ஸர்வம் ப்ரத்பகேஷண ஸத்யா ஸ்வதஃ |
தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் ஸாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்த்வம்

ப்ரசக்ஷமஹே ||

[எவனொருவன், எப்போதும் எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே சமயத்தில் தானாகவே அறிகிறானே, அந்த ஹரியை வணங்கி, ந்யாயதத்த்வம் என்னும் ஸாஸ்திரத்தை இயற்றுகிறோம்.]

69. ந ஸந்த்ருஸே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா

பஸ்யதி கஸ்சநைநம் |

[இவனுடைய ரூபம் கண்ணால் காணும்படி இராது; ஒருவனும் இவனைக் கண்ணால் பார்க்கிறதில்லை.]

70. ஸ்தோத்ரரத்னம்-30.

71. ஸஞ்ஜீவயந்நபி ம்ருதம் ஸுதமுத்தராயாஸ்

ஸாந்தீபிநேஸ் சிரம்ருதம் ஸுதமாநயம்ஸ்ச |

தாம்நோ நிஜாத் த்விஜஸுதாந் புநராநபந் வா

ஸ்வாமேவ தாம் தநுமஹோ கத்யமாநயஸ்த்வம் ||

[இறந்துபோன உத்தரையின் புத்திரனைப் பிழைப்பித்தும், நெடுங்காலத்திற்கு முன் உயிர் துறந்த ஸாந்தீபிநி குமாரனை மீட்டுக்கொண்டுவந்தும், தன்னுடைய பரமபத்யத்திலிருந்து வைதீகன் பிள்ளைகளை மறுபடி அழைத்து வந்தும் போந்த நீ அவரவர்களுடைய அந்த ஸார்த்தையே எப்படிக் கொண்டுவந்தாய்? ஆச்சரியம்.]

72. அஹம் ஸ்மராமி மத்யபுக்தம் நயாமி பரமாம் க்யதிம் ||

[என்னுடைய புக்தனை (அவன் சாகும் சமயத்தில்) நான் நினைக்கிறேன். மேலான க்யதிக்கு (அவனை நான்) அழைத்துச் செல்லுகிறேன்.]

73. அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் |

அஹமந்நாதேஹமந்நாதேஹமந்நாதஃ |

[நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம்போல் பேராக்யமாயிருப்பவன்; நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம்; நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம். நான் (பரமாத்மாவின் உகப்பாகிற) அன்னத்தைப் புஜிப்பவன்; நான் அன்னத்தை புஜிப்பவன்; நான் அன்னத்தை புஜிப்பவன்.]

74. பராவரேஸம் ஸரணம் வ்ரஜத்வமஸுரார்தநம் |.....

ப்ரத்யாநபும்ஸோரஜயோ: காரணம் கார்யபூதயோ: ||

[மேலானவர்களுக்கும், தாழ்ந்தவர்களுக்கும் ஈசனும், அஸுரர்களை ஹிம்ஸிப்பவனும், கார்யபூதங்களும், பிறப்பற்றவையு

71. அபிமானுஷஸ்தவம்-58. 72. வராஹசாமஸ்லோகம்.

73. கை-பு-கு-10-6. 74. வி-பு 1-9-35, 37.

ஸ்தோ-40

மான ப்ரக்ருதிக்கும், புருஷனுக்கும் காரணமானவனுமான விஷ்ணுவை ஸரணமடையுங்கள்.]

75. யத: ப்ரஸூதா ஜகத: ப்ரஸூதி தோயேந

ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ பூம்யாம் |

[உலகத்தை உண்டுபண்ணினும் ப்ரக்ருதியானது எவனிடமிருந்து உண்டாயிற்றோ, எவன் ஜலம் முதலிய பூதங்களுடன் பூமியில் ஜீவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தானோ...]

76. யஸ்மிந்நித்யம் ஸஞ்ச விசைதி விஸ்வம்

யஸ்மிந் தேவா அதி, விஸ்வே நிஷேது: |

ததேவ பூதம் தது, பவ்யமா இத்யம்

ததுக்ஷரே பரமே வ்யோமந் ||

[எதனிடத்தில் இவ்வுலகம் (ஸம்ஹாரகாலத்தில்) உள்ளடங்குகிறதோ, (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுகிறதோ, எல்லா தேவர்களும் ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார்களோ, அந்த ப்ரஹ்மமே முன்னிருந்த வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமி; பின் வரப்போகும் வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமி. அதுவே அழியாததான பரமபத்யத்தில் (எழுந்தருளியிருக்கிறது).]

77. ஸேயம் தேவதைக்ஷத | ஹந்தாஹமிமாஸ் திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாஹுப்ரவிஸ்ய நாமருபே வ்யாகரவானீதி ||

[அப்படிப்பட்ட இந்த தேவதை “நான் (நெருப்பு, நீர், பூமி என்னும்) இந்த மூன்று தேவதைகளையும் இந்த ஜீவஸமஷ்டியுடன் கூடிய என்னுடைய ஸ்வரூபத்தால் வியாபித்து நாமரூபங்களைச் செய்யக்கடவேன்.” என்று ஸங்கல்பித்தது.]

78. தத் ஸ்ருஷ்ட்வா | ததேவாநுப்ரவிஸத் | ததுநுப்ரவிஸ்ய | ஸச்ச த்யச்சாஹவத் | ...ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமபவத் |

75. தை-நா 1-4.

76. தை-நா 1-2.

77. சூத்-உப 6-3-2.

78. தை-ஆத-6.

[அதை ஸ்ருஷ்டித்தவுடன் (அந்த ப்ரஹ்மம்) அதை வியாபித்தது; அதை வியாபித்தவுடன் விகாரமற்றதான சேதனமாகவும், விகாரமுள்ளதான அசேதனமாகவுமாயிற்று. (விகாரமின்மையினால்) ஸத்யம் எனப்படும் சேதனமாகவும், (விகாரமடைதலால்) அஸத்யமெனப்படும் அசேதனமாகவும் (ஆகிய ப்ரஹ்மம்) விகாரமற்றதாகவே இருந்தது.]

79. சராசரவ்யபாஸ்ரயஸ்து ஸ்யாத் தத்ய்வயபதேயோ-

பூக்தஸ்தத்யபாவபூவித்வாத் |

[சராசரங்களைச் சொல்லும் அந்தந்த ஸப்தங்கள் (ப்ரஹ்ம விஷயத்தில்) முக்கியங்களே. ப்ரஹ்மத்தின் அனுப்ரவேசித்திருக்கும் தன்மையினாலே ஏற்படுவதாகையால்.]

80. ஸ்தோ-ப்ர (223).

81. பூமௌ நிபாத்யமாதோ஽த்யரேரந்தராஸ்தே ஸ்வபந்நிவ |

[மலையிலிருந்து பூமியில் தள்ளப்பட்டு நடுவில் தூங்குபவன் போலிருக்கிறான்.]

82. ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே!

ஹா ராமமாத: ! ஸஹ மே ஜநந்யா |

ஏஷா விபத்யாயம்யஹமல்பபூக்யா

மஹார்ணவே நௌரிவ மூடவாதா ||

[ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே! என் தாயுடன் கூடிய ராமமாதாவே! அல்பபூக்யமுள்ள நான் பெருங்கடலில் காற்றினால் அடிக்கப்பட்ட கப்பல் போல் கஷ்டப்படுகிறேன்.]

83. ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி முநீநாம் பூவிதாத்மநாம் |

ஹதாநாம் ராக்ஷஸர் கோரைர் பஹுநாம்

பஹுதா வநே ||

[ராம! (இங்கு) வருவாயாக; பரமாத்மாவை தியானம் செய்பவர்களும், வனத்தில் கேடாரமான ராக்ஷஸர்களால் பலவிதமாக ஹிம்ஸிக்கப்பட்டவர்களுமான பல முனிவர்களுடைய ஸரீரங்களைப் பார்ப்பாயாக]

84. ஸ்தோ-ப்ர (219)

85. „ (322)

86. ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி, ஸந்திவிஷ்டோ
மத்தஸ் ஸம்ருதிர் ஜ்ஞானமபோஹநஞ்ச |
வேதேஸ்ஸ ஸர்வரஹமேவ வேத்யோ
வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம் ||

[எல்லாருடைய ஹ்ருத்யத்திலும் நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். என்னிடமிருந்தே நினைவும், ஜ்ஞானமும், மறதியும் உண்டாகின்றன. எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட புலன்களைக் கொடுப்பவனும், வேதத்தை அறிபவனும் நானே.]

87. க்ருதக்ருதோபி விஸுத்த்யதி

[செய்ந்நன்றி மறந்தவன்கூட ஸுத்தியடைகிறான்.]

88. ஸ்தோ-ப்ர (326)

89. அஸ்வத்தம் ஸிந்து, ராஜஞ்ச
ஸத்யா ஸேவேத ந ஸ்ப்ருஸேத் |
மந்த்யவாரே ஸ்ப்ருஸேத் பூர்வம்
அபரம் பர்வணி ஸ்ப்ருஸேத் ||

[அரசமரத்தையும், கடலையும் எப்போதும் பார்க்கலாம். (ஆனால்) எப்போதும் தொடலாகாது. முன் சொல்லப்பட்ட அரசமரத்தை சனிக்கிழமையில் தொடலாம்; பின் சொல்லப்பட்ட கடலை பர்வகாலங்களில் தொடலாம்.]

90. மதுரா நாம நகரீ புன்யா பாபஹரீ ஸுபுரா |

யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத்,

விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: ||

[யாதொரு நகரத்தில், உலகங்களுக்கெல்லாம் நாயகனும், அனாதியானவனுமான ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு (க்ருஷ்ணனாய்) திருவவதரித்திருக்கிறாரோ, அப்படிப்பட்ட மதுரை என்னும் நகரம் அவனைத் தருகைக்கு உபாயமாகவும், பாபத்தைப் போக்கடிப்பதாகவும், ஸ்வயம் ப்ராப்யமாகவு மிருக்கிறது.]

91. ஸரீரமாத்யம் க்ருஷ்ண துர்மஸாதநம்

[ஸரீரமன்றோ முதன்மையான துர்மஸாதநம்.]

92. விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும் |

பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாத்ராத்ரிஸம்யுதா ||

[ப்ரஹ்மணரே ! கைகால் முதலியவைகளுடன் கூடியதும், விசித்திரமான துமான தேஹமாகிற இச்செல்வம், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக ஆதிகாலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறது.]

93. ஸ்ரேயாந் ஸ்வதூர்மோ விசுண: பரதூர்மாத்

ஸ்வநுஷ்டிதாத் |

ஸ்வதூர்மே நிதநம் ஸ்ரேய: பரதூர்மோ ப்யாவஹ: ||

[நிஹீனமாயினும், ஸ்வதூர்மம், குணத்துடன் கூடினதும் (சிறிதுகாலம்) அனுஷ்டிக்கப்படுவதுமான பரதூர்மத்தைக் காட்டிலும் மேலானது. தன்னுடைய துர்மத்தை அனுஷ்டித்து இறப்பதும் மேலானது; மற்றொருவனுடைய துர்மம் ப்யததைத் தருவது.]

94. ஸ்தோ-ப்ர (48)

95. „ (49)

96. ஸங்க்ஷக்ரக்யதூபாணை ! த்வாரகாநிலயாச்சயத ! |

கோவிந்த ! புண்ட்ரீகாக்ஷ ! ரக்ஷ மாம் ஸரணாக்யதாம் ||

91. குமாரஸம்பவம் 5-33. 92. ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம்.

93. கீஸ்த 3-35. 96. பாரதம்-ஸபா-66.

[(ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்க) ஸங்க்யம், சக்ரம், க்யுதை, முதலிய ஆயுதங்களைக் கையிலே தூரித்திருப்பவனே! த்வாரகையில் வஸிப்பவனே! அடியவரை (ஒருபொழுதும்) நழுவவிடாதவனே! கேடாவிந்த்யா! செந்தாமரைக்கண்ணா! ஸரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிப்பாயாக.]

97. ஸ்தோ-ப்ர (110)

98. " (228)

99. தஸ்மாத்த் வா ஏதஸ்மர்த் விஜ்ஞாநமயாத்

அந்யோ஽ந்தர ஆத்மா஽நந்த்யமய: |

[அப்படிப்பட்ட இந்த விஜ்ஞாநமயனான ஜீவனைக் காட்டிலும், வேறுபட்டவனும், (அவனுக்கு) அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் ஆனந்த்யமயனான பரமாத்மா.]

100. ஸ்தோ-ப்ர (116)

101. ஸர்வக்யந்த்யஸ் ஸர்வரஸ:

[எல்லா க்யந்த்யங்களையுமுடையவன்; எல்லா ரஸங்களையுமுடையவன் (பரமாத்மா).]

102. ஸ்தோ-ப்ர (41)

103. வ்யவஸாயாத்ய்ருதே ப்ரஹ்மந் நாஸாத்யதி தத்பரம் |

[ப்ரஹ்மணரே! அத்யவஸாயமில்லாவிடில் அந்தப் பரவஸ்துவை அடையமாட்டான்.]

104. ஸ்தோத்ரரத்னம்-60.

105. ஆஸீநா வா ஸயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா |
நமோ நாராயணயேதி மந்தரைகஸரண வயம் ||

[எங்காவது உட்கார்ந்திருந்தாலும், படுத்துக்கொண்டிருந்தாலும், நின்றுகொண்டிருந்தாலும் 'நமோ நாராயணய' என்னும் திருமந்திரத்தையே உபாயமாகப் பற்றியவர்கள் நாங்கள்.]

106. ப்ரமாணத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும்.

[ஸுகிகளே ! அவர்களுடைய தியானம் இடைவிடாமலிருப்பதற்காக, என்னிடம் புகுத்தி செய்யும் ஜந்துக்களை நான் அடைவதில்லை. பெண்களே ! பணமற்றவன் அடைந்த பணத்தை இழந்தவுடன் அந்த நினைவினால் பூர்ணனாய் வேறெதையும் எப்படி நினைக்கிறதில்லையோ, அப்படியே எனக்காக லோகத்தையும், வேதூத்தையும், உடைமைகளையும் விட்டவர்களான உங்களுக்கு என்னிடத்தில் தியானமுண்டாவதற்காக, கண்முன்னால் காட்சியளித்த நான் மறைந்தேன். பிரியைகளே ! (என்னிடத்தில்) அதற்காக அஸூயை கொள்ளலாகாது. கபடமில்லாமல் என்னுடன் கூடிய உங்களுக்கு நன்றாக ப்ரத்யுபகாரம் செய்ய தேவர்களின் ஆயுட்காலத்திலும் நான் ஸக்தனல்லன். விடவொண்ணாததான க்ருஹமென்னும் விலங்கை வெட்டிவிட்டு என்னை அடைந்த உங்களுக்கு, அந்த விலங்கு மறுபடியும் இப்போது கழலட்டும். (நம் ஸாரமாகிய விலங்கைக் கழற்றுக்கையே நான் உங்களுக்குச் செய்யும் கைமமாறு என்று தாத்தர்யம்.))]

107. ஸ்தோ-ப்ர (295)

108. „ (78)

109&110. „ (288)

111. „ (25)

112. „ (204)

113. ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ

[பழமையானவனான இவனே நிருபாதி, கதேவன்.]

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

**ஸ்தோத்ரத்த ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானங்களி
லுள்ள ப்ரமாணங்களுக்கு அகராதி, க்ரமத்திற்
அநுக்ரமணிகை (அட்டவகை)**

அ		அஹம்நம்	
அக்ஷே:ஸீ வஸ்ய	162	அஹமபி	61
அஜாயமாக:	80	அஹமஸம்ய	230
அஞ்ஜலி:	243	அஹமஸ்யா	78
அண்டூநாம்	166	அஹமவோ	165
அதஸ்புஷ்ப	251	அஹம்ஸர்வம்	28
அத்யர்ககாநல	170	அஹமஸ்மராமி	*72
அத்யுஸோபயங்	246	ஆ	
அநந்யாதீநதவம்	180	ஆகாஸாத்	*44
அநாத்மந்யா	223	ஆசார்ய	52
அநாலோசித	*35	ஆஜ்ஞாபயமஹா	178
அநுஸஞ்சரந்	289	ஆதித்யவர்ணம்	134
அநேகஜந்ம	332	ஆத்மதூஸ்யம்	323
அநேகஜீவேந	*77	ஆத்மாநமநாதி	84
அநேகைவ	234	ஆத்மாநம்மாநு	164
அந்த:ப்ரவிஷ்ட:	22	ஆத்மாராஜ்யம்	296
அந்தரிக்ஷ	100	ஆத்மாவா	33
அந்யத்ராதத்	4	ஆத்மாஸூத்தோ	89
அபரிமித	258	ஆநந்தமய:	*99
அப்யஹம்	83	ஆநயநம்	312
அப்ரமேயோ	286	ஆவர்த்த இவ	252
அப்யமஸர்வ	44	ஆஸீநாவா	*105
அபிவந்த்ய	56	ஆஸுரீம்	157
அபிஷிச்ய	203	இ	
அலமத்ய	304	இச்சூதௌவ	293
அவக்ஷாஹ்யார்ண	195	இத்யம்க்ருத்ஸகம்	141
அவலோகந	114	இமௌஸம்	177
அவிஜ்ஞாதம்	6	இஷுக்ஷயாந்	108
அவிஜ்ஞாதா	205	ஈ	
அவித்யாஸ்மிதா	279	ஈஸ்வரஸ்ஸர்வ	237
அவித்யாதோ	*2	ஈஸ்வராத்	107
அவிஸ்தரம்	86	ஈஸ்வரீம்	131
அஸ்வத்த்யம்	*89	ஈஸ்வரோ஽ஹம்	327
அஸந்நேவ	245	உ	
அஸ்மிந்நஸ்ய	211	உதூரா:	184
அஸ்யேஸாநா	132	உபமாநம்	271
அஹத்வா	81	உபாதுத்தே	119

உபாயேக்ருஹ	229	சராசரவ்ய	•79
உரஸா	314	சிரம்ஜீவதி	194
ரு (ரு)		ஐ (ஐ)	
ருணம்ப்ரவ்ருத்	206	ஐக்யத்வஸே	176
ஏ		ஐக்யத்வ்யாபார	214
ஏகோஹி	127	ஐந்மகர்ம	79
ஏதத்	324	ஐாயமாநம்	292
ஏதமாநந்தமயம்	288	ஐதந்தஇதி	•1
ஏதேவை	306	த (த)	
ஏநம்ஸர்வம்	69	தத:க்ரோத	143
ஏவமேஷோ	146	ததோஹ்ருதேஷு	142
ஏஷஸம்ப்ர	1	தத்கர்ம	67
ஏஷஸேதுர்	265	ததஜ்ஞாந	6
ஏஷஹ்யேவா	116	தத்தஸய	?
ஏஹிபஸ்ய	*83	தத்புண்டூரீக	2..
க (க)		ததஸர்வம்வை	174
கபோதோ	•38	ததஸ்ருஷ்ட்வா	•7
கரிஷ்யே	110	தத்யபித்யாநா	•48
கர்ணேஸ்ப்ரு	51	தத்யக்ஷரே	•76
காரணந்து	121	தத்யஸ்யத்ரி	11
கிமகார்யம்	308	தத்யாவித்வாந்	2
கிம்ஜபந்	•26	ததைத்யக்ஷத	115
கிமத்ர	120	தத்யவிப்ராளோ	113
குருஷ்வ	204	தத்யவைதத்யா	189
க்ருதக்ருத்யா:	325	தம்விநா	•61
க்ருதக்ருநோபி	•87	தம:பரே	149
க்ருபாமாத்ர	291	தமீஸ்வரா	16
கோந்வஸ்மிந்	186	தமேவஸரணம்	48
கோஹ்யேவாந்	116	தருணௌ	285
ச		தவசார்த்த:	204
க்யச்சத்வம்	239	தவாந்தரா	112
க்யச்சாநு	313	தஸ்மாத்யபி	42
க்யந்தூர்வா	270	தஸ்மாநந்யா	41
க்யருட்யஞ்ச	275	தஸ்மிந்த்யுரு	35
க்யுணாநாம்	317	தஸ்மைதேத்யம்	192
க்யுணார்த்யாஸ்ய	78	தஸ்யதீரா:	80
க்யோக்யுநேசைவ	326	தஸ்யயத்யா	135
ச (ச)		தஸ்யயஜ்ஞ	64
சதுர்முக்யாயர்	318	தஸ்யாந்தராயோ	299
ஸ்தோ—41			

பரித்ராணய	•21	பூ, மௌநிபா த்யமாநோ	•81
பரிஜந	•57	பேஷஜம்புகுவத்	11
பர்யாயேண	266	பே,ாகுமா த்ரஸாம்ய	215
பஸ்யந்நபி	72	ச (ம)	
பஸ்யதாம்	261		
பஸ்யேம	302	மதிஷ்யாத்	108
பாதேதூஸ்ய	138	மத்தஸம்ருதிர்	*86
பாபாநாம்வா	•34	மது,ராநாம	*90
பாரதந்தர்யம்பரே	274	மத்யபுக்திம்	37
பாவநஸ்ஸர்வ	191	மந்த்ரேதத்	55
பிதரம்மா தரம்	68	மந்மநாபுவ	322
பிதாஹமஸ்ய	320	மநுஷ்யாணம்	*24
புந:புந:	•13	மமப்ராணாஹி	287
புருஷஏவேத்யம்	•63	மமஸாதர்மயம்	248
பூ:ப்ராணீநஸ்ஸர்வ	23	மயிபுருத்யே	•55
ப்ரத்யமமபிகுரும்	60	மய்யாஸக்தமநா:	241
ப்ரத்யாநஞ்ச	96	மஹதோமந்தைத்ய:	158
ப்ரத்யாநபும்ஸோ:	*74	மஹாத்மாந:	163
ப்ரத்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞ	14	மஹாந்ப்ரபுர்வை	133
ப்ரியவாக்யத்யாந	181	மஹாவராஹ:	136
ப்ரியோஹி	197	மாமேவயே	47
ச		மாஹாரஜநம்	250
		முக்தாநாம்லக்ஷணம்	63
புத்த்யாஞ்ஜலிபுடம்	242	முமுகூர்வை	38
புபூவகுணவத்தர:	187	மேரோரிவாணு:	140
புஹுநாம்ஜந்மநாம்	228	ய	
ப்ரஹ்மவாதிநோ	217		
ப்ரஹ்மவித்	32	யஆத்மத்யா	182
ப்ரஹ்மாத்ய:	145	யஜ்ஜாதீயோ	188
ப்ரஹ்மாதிஷு	150	யத:ப்ரஸூதா	*75
ப்ரஹ்மாஸ்ருஜத்	*45	யதோவாசோ	5
ய		யத்கிஞ்சித்	70
		யத்தத்பத்மமபூத்	154
புக்த்யாத்வநந்யயா	36	யத்ரபூர்வே	169
புக்திரஷ்டவித்யா	192	யத்யாகுநந்	57
புகுவத்ஸ்வரூப	•50	யத்யாதேதத்ர	218
புவந்திபூவா	226	யத்யாரத்நாநி	108
புவாம்ஸ்துஸஹ	28	யதேஷீகதூலம்	247
பித்த்யதேஹருத்ய	35	யத்யாயத்யாஹி	272
பூதாநாம்யோ	321	யதிவாராவண:	312
பூதார்த்தேகதமா	7	யதிஸக்நோஷி	227

யதுச்சிஷ்டம்	277	லௌகிகம்	59
யத்யுப்ரஹ்மகல்ப	310	வ	
யத்யுவிநாபுரதம்	82	வதுரார்ஹமபி	199
யந்நாயம்	111	வஸ்த்ரேப்ரக்யுருஹ்ய	*12
யமோவைவஸ்வதோ	*7	வாஸுதேவஸ்ய	301
யஸ்சக்ஷுஷி	*15	வாஸுதேவோஸி	75
யஸ்த்வயாஸஹ	281	விகாரஜநநம்	*92
யஸ்மாத்தக்ஷர	137	விகாஸிஸாரத்யாம்பே, ராஜ	256
யஸ்யப்ரஸாத்யாத்	58	விசித்ரா தேஹ	*92
யஸ்யாத்மா	20	விஜ்ஞாநஸாரதி, ர்	29
யஸ்யாமதம்	6	விஜ்ஞாநயப்ரஜ்ஞாம்	220
யஸ்யாஸமி	295	வித்யயாஜந்மநாவா	99
யஸ்யாயுதா	139	வித்யாந்யா	67
யஸ்யாக்ஷரம்	21	விபூதயோஹரே:	173
யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:	*58	விஷ்ணுபுக்திபரோ	*28
யாத்யாதத்யயேந	319	விஷ்ணுபுக்திவிஹீநோ	125
யாநிமூர்த்தநி	24	விஷ்ணோ:பதே	240
யுக்யகோடி	144	விஷ்ணோ:ஸ்ரீ:	269
யுவாகுமார:	284	விஸ்ருஜ்யஸஸரம்	105
யேதத்ரப்யுராஹ்மண:	218	வேத்யஸப்யதேப்ய	208
யேநமாத்யதி	280	வேதைத்யஸ்சஸர்வை:	861
யேநயேந	25	வைகுண்டேது	249
யோகியநாம்	97	வ்யவஸாயாத்யருதே	*103
யோந்யத்யா	*6	வ்யஸநேஷு	196
யோப்யுராஹ்மாணம்	38	ஸ	
யோவிஷ்ணும்	124	ஸங்க்யசக்ர	*96
யோவேத்தி	*68	ஸரணாக்யத	315
யோர்த்ததேஸுசி:	190	ஸரீரமாத்யம்	*91
யோஹம்ஸமி	294	ஸாந்தாநந்த்ய	172
ர		ஸரீரஸாயாசத:	207
ரஸாந்புக்தஸ்ய	278	ஸுபே, நமநஸா	253
ரஸோவைஸ:	116	ஸ்ருதி:ஸ்ம்ருதிர்	222
ராஜ்யஞ்சாஹம்	297	ஸ்ரீ:பூர்வமுத்யதே:	262
ராமோத்யுவிர்	334	ஸ	
ராவணோநாம	328	ஸௌகத்யா	267
ரிபூணமபி	316	ஸௌகாகீ	118
ரேக்யாத்ரயாங்கிதா	255	ஸௌவஸ்ருஜ்ய:	*47
ல		ஸக்ருதேவ	44
லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி	102	ஸக்ருத்தே	225

ஸங்கல்பாதேதுவதத்	212	ஸீதாயா:	254
ஸங்கல்பாதேதுவாஸ்ய	213	ஸுக்யாடம்	303
ஸங்கைகஸுஸுராணம்	155	ஸுக்யீவம்	329
ஸஞ்ஜீவயந்	*71	ஸுஸுக்யம்	244
ஸதமநிபதிதம்பூமௌ	199	ஸுஹருத்யம்ஸர்வ	238
ஸதுநாக்யவர:	101	ஸைஷாநந்த்யஸ்ய	209
ஸதேதுவஸோம்ய	148	ஸைஷாபயார்க்க்யவீ	87
ஸத்யகாம:	123	ஸோத்யவந:	29
ஸத்வாத்யோ	*51	ஸோபித்யாய	*46
ஸந்திக்யதே	156	ஸோஸ்நுதே	26
ஸபரஸ்ஸர்வ	171	ஸோஹமத்வாம்	45
ஸப்ரஹ்மா	129	ஸ்ருஜதஸ்தஸ்ய	153
ஸப்ராது:	43	ஸ்தவ்ய:	9
ஸமஸ்ஸர்வேஷு	37	ஸ்தோத்ரம்நாம	3
ஸமஹாத்மா	228	ஸ்தீப்ரணஷ்டேதி	198
ஸமோஹம்	202	ஸநேஹபூர்வம்	73
ஸம்ஜ்ஞாயதே	66	ஸ்ரக்யஸ்த்ராபுரணை:	259
ஸம்பவாம்யாத்ம	*19	ஸ்வத்வமாத்மநி	298
ஸம்ஸாரார்ணவ	*54	ஸ்வத்யுர்மே	*93
ஸம்ஸ்ப்ரும்ய	303	ஸ்வயமேவ	179
ஸம்ஸமராமி	307	ஸ்வர்க்க்யாப்தி:	300
ஸர்க்க்யஸ்ச	98	ஸ்வஸத்தா	161
ஸர்வக்யந்த:	*101	ஸ்வாமிநி	74
ஸர்வத்யுர்மான்	49	ஸ்வேநருபேண	1
ஸர்வத்யாதோந	283	ஹ	
ஸர்வயஜ்ஞ	260	ஹாராம	*82
ஸர்வலோக	*30	ஹிரண்மய:	135
ஸர்வஸ்யவஸீ	175	ஹிரண்மயே	167
ஸர்வாத்மநாய:	46	ஹிரண்மயக்யுர்ப்ப	126
ஸர்வேஷாமேவ	239	ஹீரேஷாஹி	235
ஸஸர்வாநர்த்திநோ	183	ஹ்ருஷீகாணி	*14
ஸஸ்வராட்	122	க்ஷ	
ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா	*64	க்ஷயந்தமஸ்ய	160
ஸஹிதேதுவை:	187	க்ஷிபாமி	330
ஸஹிவித்யாத:	54	க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய	*8
ஸஹோவாச	88	ஜ (ஜ்ஞ)	
ஸாஜிஹ்வா	109	ஜ்ஞாஜ்ஞௌ	15
ஸாயுஜ்யம்	333	ஜ்ஞானேந	331
ஸாக்ஷாததேதுவ:	*113		